

The book is owned by ฤๅ NoName

Typed to Word Document by ฤๅ NoName

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only.

Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por

Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

สำนักพิมพ์บรรณาคาร

สามเกลอ พล, นิกร, กิมหงวน ชุด “วัยรุ่น”

“ข้างเฟือกงาดำ”

โดย ป. อินทรปาลิต

เป็นครั้งแรกในปีที่คณะพรรค 4 สหายได้มาประชุมพร้อมกัน ตามคำเชิญ และชักชวนของท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ซึ่งได้ส่งจดหมายไปล่วงหน้าเป็นเวลาเกือบ 2 สัปดาห์ และบอกไปในจดหมายว่า ผู้ที่ได้รับจดหมายเชิญแล้วไม่มาประชุม จะถือว่าผู้นั้นเป็นคอมมิวนิสต์มีเจตนาร้ายต่อรัฐบาลไทย และชาติไทย

ลุงเซยพี่ชายเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ทั้งกลัว และทั้งเกลียดคอมมิวนิสต์ เนื่องจากได้ฟังเยกต่อต้านคอมมิวนิสต์ทุก ๆ วันจากวิทยุกระจายเสียง ดังนั้น จึงกัดฟันยอมเสียเงินค่ารถไฟ เดินทางจากนครสวรรค์มากรุงเทพฯ ๑ เพื่อร่วมการประชุมในครั้งนี้ และพักอยู่ที่บ้าน “พัชรภรณ์” นั้นเอง

วันนั้นตรงกับวันเสาร์ ตอน 13.00 น.

หลังจากอาหารกลางวันผ่านพ้นไปแล้ว ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็เชิญ และไล่ต้อนรับคณะพรรค 4 สหายเข้าห้องประชุมทันที ห้องประชุมที่กล่าวนี้ก็คือ ห้องโถงชั้นล่างของตัวตึกนั่นเอง

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ประธานกรรมการแห่งที่ประชุมนั่งหัวเหม่งอยู่หัวโต๊ะ ถัดมาคือเจ้าคุณวิจิตรบรรณาการ, นายเซย, เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑, คุณหญิงวาด, เจ้าสัวกิมไซ, ประภา, นันทา, ประไพ, นวลอ, พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก รวมทั้งหมด 14 คนมีเจ้าแห้วยืนคอยรับใช้อยู่ข้างหลัง เจ้าสัวกิมไซหน้าตาไม่สบายเลย เพราะถึงเวลาสูบฝิ่นแล้ว แต่ไม่ได้สูบ ลุงเซยนั่งอมยิ้มไม่พูดอะไรกับใคร เนื่องจากแน่นท้อง กินอาหารกลางวันเข้าไปมากเกินควร

พอนาฬิกาเรือนใหญ่ในห้องโถงตีกังวาน 1 ครั้ง เวลา 13.00 น. เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ก็ลุกขึ้นยืน ชูมือขวาขึ้นให้ทุกคนสงบปากเสียง ลุงเซยไม่เข้าใจความหมายเห็นเจ้าคุณปัจจนิก ๑ ชูมือ ก็พยักหน้าหงึก ๆ

เอา — จะให้ผมสาบานก็ได้ ถ้าไม่เชื่อใจผม เจ้าคุณวามาเถอะแล้วผมจะว่าตาม เรื่องคอมมูนีนิคน่ะผมทั้งเกลียดทั้งกลัวหนีหายเลย เขาว่าตัวมันคล้ายงูเหลือมสีแดงแจ๊ด มีหงอนเหมือนมังกรไซ้ไหมครับ”

เท่านั้นเองก็ได้ฮากันอย่างครั้นแครง เจ้าคุณปัจจนึก ๆ หัวเราะหึ ๆ
“ที่ถันชูมือขึ้นนี่นะ ไม่ได้ให้พี่เซยสาบานตัวหรอก มันเป็นสัญญาณให้ทุกคนหยุดพูดหยุดคุยกัน”

เจ้าสัวกิมไซหัวเราะก๊าก
“ว่า — ไก่น่าจ้งไว้ย้อ อ่าพี่เซย”
ชายชราหันมามาค้อนเจ้าสัว
“ว่ายังมีมันก็ไม่ถูก เจ้าสัว ข้าณะมันคนบ้านนอกคอกนาไว้ย้อ มันไม่รู้ธรรมเนียม ไม่ใช่ว่าไก่น่า”

คราวนี้ภายในห้องโถงเจียบกริบ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กระแอมเสียก่อน 3 - 4 ครั้ง แล้วก้มศีรษะเล็กน้อย กล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวาน

“พี่น้องทั้งหลาย เท่าที่ข้าพเจ้าได้เชิญท่านมาประชุมในวันนี้ ก็เพื่อจะปรึกษาหารือกันในเรื่องวิกฤตการณ์ของโลก ซึ่งกำลังผันผวน ยังผลสะท้อนให้ประเทศไทยต้องเดือดร้อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการครองชีพ”

ลุงเซยถอนหายใจหนัก ๆ
“เจ้าคุณ เจ้าคุณครับ เล่นพูดคำหลวงอย่างงี้ผมฟังไม่รู้เรื่องเลย ขอให้พูดกันง่าย ๆ อย่างที่เรียกว่าภาษาตลาดเถอะครับ ผมจะได้ฟังออกบ้าง”

เจ้าสัวกิมไซเห็นฟ้องด้วยกับลุงเซย
“จิงนอ เจ้าคุณ ผงมันเปงแจ็ก ฟังคำพูดสูง ๆ ไม่ออก” แล้วเจ้าสัวก็ผลอดัวจากเสลดออกมาดัง ๆ “ซาก”

กิมหงวนเอ็ดตะโรลั่น
“ซากอีกแล้ว นี่บนตึกไม่ใช่ถนน ห้องเขาปุพรมออกสวซากเสลดได้สิ”
เจ้าสัวกิมไซโมโหจนหน้าเขียว
“ฉิกหาย ม่ายต้องว่ากู จองหงองเสีโยใหญ่นี้ ซั้งไม่ใช่เหล็กทารก ซั้งรู้ดี ซั้งซากแล้วซั้งม่ายถ่ายถ่มซั้งกินมันเข้าไปอีก เลี้ยวมิงต้องมาว่ากูถ่วยเรอะ หน้าซ่งตึงนี้ อ้วนนะไม่อยากจะมาเลยเถียจหน้าหน้ามิงนั๊ก”

นิกร โบกมือห้าม
“พอครับ อ้ายหงวนมันพูดนิดเดียว เจ้าสัวคำเสียตั้งไมล์” แล้วนิกรก็หันมายิ้มกับพ่อตาของเขา “ท่านประธานครับ ผมขออนุญาตไปนอกห้องประชุมเดี๋ยวนะ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ทวาดแว็ค

“ไปไม่ได้ ที่นี้ไม่ใช่สภา ฯ ้วย ใครไม่พอใจ หรือจี้เกียดประชุมก็ลุกเดินออกไปเล่น บิลเลียดกินเหล้า ทนนั่งสักชั่วโมงไม่ได้หรอก”

นิกรทำหน้าที่

“ทนนะทนได้ครับ แต่ถ้ามันราคาออกมาละก็คนอื่นจะพลอยเดือดร้อนไปด้วย เรื่องมันเป็นยังไงแหละครับ ท่านประธาน ไม่ใช่ว่าจะออกไปเล่นบิลเลียด หรือกินเหล้าเหมือนอย่างท่านผู้แทน”

นั่นท่าทำตาเขียวกับน้องชายจอมทะเล้นของหล่อน

“ไป — ออกไป แกนี่มันรุ่มร่ามตลอดศก”

นิกรอมยิ้ม ค่อย ๆ ลุกขึ้นวิ่งจืดออกไปจากห้องประชุม เจ้าคุณวิจิตร ฯ บ่นพึมพำไม่อยากจะสนใจกับลูกชายจอมทะเล้นของท่าน ซึ่งมักจะมึนเรื่องอลเวงเกิดขึ้นเสมอ

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ พลกล่าวกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ฯ อย่างเป็นทางการ

“เปิดการประชุมได้แล้วครับ คุณอา”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ กล่าวต่อไป

“ท่านทั้งหลาย บัดนี้ถึงเวลาที่พวกเราจะมีมือร่วมใจกันช่วยเหลือประชาชนให้ได้อยู่ดี กินดี พวกท่านเห็นพ้องกับข้าพเจ้าไม่ใช่หรือ”

คุณหญิงว่า “การช่วยเหลือราษฎร หรือประชาชนนะ มันเป็นเรื่องของรัฐบาลเขานี่คะ”

เจ้าคุณปัจฉิม ฯ อมยิ้ม

“ถูกแล้วครับ คุณหญิง แต่รัฐบาลท่านมีภารกิจต้องทำงานล้นมือ ถึงช่วยก็ช่วยไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย อนึ่ง การเศรษฐกิจของไทยเราคุณหญิงก็ทราบดีแล้วว่า อยู่ในกำมือของชนต่างชาติ”

นายเชยพูดสรุปความทันที

“เอาละ เจ้าคุณ จะให้ช่วยอย่างไรก็ว่ามา ผมนะยินดีช่วยเสมอ ถ้าหากว่าผมไม่ต้องควักกระเป๋า”

ที่ประชุมฮาครืน เจ้าคุณปัจฉิม ฯ อดหัวเราะไม่ได้

“ข้าพเจ้าเห็นว่า การครองชีพของประชาชนเท่าที่สูงขึ้นตามลำดับ ไม่ใช่เพราะรัฐบาลเพิกเฉย ไม่ช่วยแก้ไข ผมได้บอกแล้วว่า เศรษฐกิจของชาติไทยเราอยู่ในกำมือของชนต่างชาติ กิจการค้าต่าง ๆ ที่เป็นลำเป็นสันที่คนไทยประกอบอยู่ทุกวันนี้ ก็เห็นจะมีแต่ขนมจีนน้ำยา ขายผักสดตามตลาด ขายผลไม้ชนิด ๆ หน่อย ๆ นอกนั้นคนต่างชาติแย่งขายหมด”

ดร.ดิเรกยกกำปั้นขวาทุบโต๊ะดังโครม

“ออไรน์ ออไรน์ ป้าพูดถูก ทั้งนี้ก็เพราะคนไทยเราพอใจทำงานเงินเดือน ไม่ชอบค้าขาย เห็นว่าการค้าเป็นอาชีพที่ไม่มีเกียรติ” แล้วดร.ดิเรกก็ลุกขึ้นยืนอธิบายในที่ประชุม “ประเทศอินเดียเพิ่งได้รับอิสรภาพในเร็ว ๆ นี้ แต่เจริญก้าวหน้าอย่างรีบรุด ทั้งนี้เพราะอะไร ไม่เพราะคนแขกนิยมการค้า และเป็นนักชาตินิยมดอกหรือ โปรดฟังข้าพเจ้า ท่านเคยเห็นแขกที่ไหนบ้างที่ซื้ออาหารชาติอื่นกิน แขกเป็นชาติ

ที่รักชาติ อินเดียเป็นของอินเดีย ชาวอินเดียไม่ชอบแต่งสากล ศตวรรษก่อนเคยนุ่งผ้าโจงกระเบน ศตวรรษนี้ ก็เช่นเดียวกัน เครื่องครัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีของเขา อนิจจาไทยเรา โอ — เป็นที่น่าอับอาย คนไทยเกือบจะลืมขนบธรรมเนียมประเพณีจนหมดสิ้นแล้ว คนไหนทำตัวให้เหมือนฝรั่งได้ คนนั้นย่อมเด่นในสังคม ข้าพเจ้าเองหลงบูชาฝรั่งมานานแล้ว เดียวนี้ฉันนัยน์ตาของข้าพเจ้าสว่างขึ้น ข้าพเจ้าเพิ่งตื่นจากหลัง ฮะ ฮ้า ข้าพเจ้าเห็นว่า ถึงเวลาแล้วที่ไทยเราจะต้องเป็นนักชาตินิยม เริ่มต้นรู้จักทำมาค้าขาย และเริ่มต้นฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณีของเรา ม่ายยังงั้นอีก 50 ปีข้างหน้า อนุชนรุ่นหลังจะไม่มีใครได้รู้จักชาติไทยอันแท้จริงเลย เด็กรุ่นนี้ฉลาดไม่เป็น กราบไหว้ก็ไม่มี เป็นเห็นว่าการบวชเป็นเรื่องของคนโง่ การเคารพผู้ถ่ายทอดเป็นของน่าขัน ไม่เคยฟังเทศน์ทำบุญสุนทาน คอยสดับข่าวแต่ว่า วันไหนมีงานลีลาศที่ใด แล้วก็ซุ่มแข่งซ้อมข่าไว้ เตรียมไปกอดคนโน้นคนนี้ โอ — ข้าพเจ้าเศร้าใจยิ่งนัก หนุ่มสาวสมัยนี้ไม่สนใจเรื่องบาปบุญคุณโทษ ลืมขนบธรรมเนียมของเราหมด โอ — ปวดหัว” แล้วดิเรกก็ทรุดตัวนั่ง

เป็นครั้งแรกที่ดิเรกพูดน่าฟัง ที่ประชุมพากันมองดูหน้านายแพทย์หนุ่ม และตบมือกราว โดยเฉพาะลุงเซยพอใจมาก ถึงกับเอานิ้วชี้เข้าไปในปากแล้วเป่าเปี้ยวเหมือนเด็กโรหนั่ง เจ้าสัวกิมไซมองดูดิเรกอย่างชื่นชม

“เฮ้อ จีน ๆ น้อ আহมอพุ่กถูกเลียว ซากไหนไม่มีวัฏฐณะธรรม ชาติไหนไม่มีธรรมเนียมประเพณี ซากนั้นก็แยลงไปทุกที คงจีนถึงปีต้องไหว้เจ้าเผากิดากเงินกิดากทอง กตั้งญต่อปุ่ ย่า ตา ยาย เลี้ยวไหว้เจ้าเลี้ยวก็ต้องเอาของเที่ยวไปแจก คงไหนยิ่งใหญ่แจกของใหญ่ ๆ คงไหนตัวเล็ก ๆ แจกของเล็ก ๆ เลี้ยวคงจีนเยยะสิบาย ทำอไร ๆ ได้ทั้งนี้ ทำผิกก็ม่ายผิก ฮี ฮี พวกอ้าวเอาเงิงมักแข่งมักขามักหัวใจเลย”

กิมหงวนยกมือชี้หน้าลุงของเขา

“อ้าว อาแป๊ะพุดยังงี้หมายความว่า อาแป๊ะเผยแพร่วัฒนธรรมมิวนิสต์หรือนี่ จีบไว้ย อ้ายแห้ว ส่งตัวให้ตำรวจเนรเทศเลย”

เจ้าแห้วปราดเข้ามายืนข้างหลังท่านเจ้าสัว

“ส่งโรงพักนะครับ”

เจ้าคุณวิจิตร ๆ ยกเท้าถีบเจ้าแห้วบึ่งเข้าไปให้เซดลาไปไกล

“นี่แน่ะ จีบ”

เจ้าสัวกิมไซโกรธเสียหงวนจนหน้าตาแดงกำ

“หน้อย พู่กอะไรนิก ๆ หน้อย ๆ มึงก็หาว่าเป่งคอมมูนิก เลี้ยวมีปากไว้พู่กไม่ล่ายมิไว้ทำไมกั้ง อะไร ๆ ก็คอมมูนิกหมก เกิกมาเป่งคงมั่งต้องมีเสรีภาพในการพู่กการเจียงชีวะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กล่าวขึ้นบ้าง

“อย่าเพิ่งโต้เถียงกันเลยเจ้าสัว ฟังเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เขาชี้แจงเสียก่อน เรายังไม่รู้เลยว่าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ เขาจะขอให้พวกเราทำอะไบบ้าง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก้มศีรษะเล็กน้อย ในเวลาเดียวกันนั่นเอง นิกรก็เดิน โผล่เข้ามานั่งที่เก้าอี้
ของเขาตามเดิม

“ฟังทางนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า พวกเราทั้งหมดนี้ควรจะตั้งสมาคมขึ้น ในการช่วยเหลือ
ประชาชนให้ได้อยู่ดีกินดี”

ประกาศว่าถามขึ้น

“สมาคมลับ หรือสมาคมเปิดเผยคะ คุณพ่อ”

“อ้อ สมาคมมีคชิลูก คือสมาคมลับนั่นเอง คล้ายสมาคมมังกรดำในญี่ปุ่นเมื่อก่อนสงคราม
สมาคมของเราจะจัดชดชววงบรรดาพ่อค้าที่หน้าเลือดทั้งหลาย และสนับสนุนพ่อค้าที่ไม่สูบเลือดเนื้อ
ประชาชน หลักสำคัญในการลดค่าครองชีพ คือทำลายพวกพ่อค้าหน้าเลือดให้หมดสิ้น บรรดานักฉวย
โอกาสเหล่านี้คือศัตรูหมายเลข 1 ของประชาชน เขาพากันถือสาเหตุสงครามเกาหลีขึ้นราคาเครื่องอุปโภค
บริโภค โดยไม่มีความจำเป็นอะไร ทั้ง ๆ ที่การขนส่งระหว่างต่างประเทศกับเมืองไทยยังเป็นไปตามปกติ
พวกท่านย่อมทราบดีแล้วว่า เวลานี้เครื่องอุปโภคบริโภคแพงขึ้นทุกวัน ไข่ไม่มี หมูไม่มี ยารักษาโรคหาซื้อ
ยาก ถ้าหากว่าสมาคมของเราปราบพ่อค้าหน้าเลือดเหล่านี้ได้ราบคาบก็เป็นอันแน่ใจได้ว่าประชาชนทั้ง
ประเทศ จะอยู่เย็นเป็นสุข แต่ถ้าขึ้นปล่อยไว้ ก็จะเป็นโอกาสให้พวกคอมมิวนิสต์ปลุกปั่นประชาชน โดย
ถือเอาความลำบากยากแค้นเป็นสาเหตุ”

นิกรหัวเราะ

“แต่คอมมิวนิสต์นะ ไม่มีโอกาสเผยแพร่งานของเขาได้หรอกครับ คุณพ่อ ประชาชนคน
ไทยได้ฟังก็เกลียดคอมมิวนิสต์ทุกวันทุกคืน คอมมิวนิสต์แทรกซึมเข้ามาในเมืองไทยเราได้ยาก” แล้วนิกร
ก็ร้องยี้เก้ขึ้นทันที

“หนึ่งชาติ สองเกียรติ สามวินัย

จะเชิดชูชาติไทยให้เข้มแข็ง

สามัคคีมั่นไว้ไทยด้วยกัน

อย่าถือสิทธิ์อันถือดาวถือแฉ่ง

คอมมิวนิสต์มันเข้ามามันจะทำดีแดง.....”

ลุงเชยหัวเราะก๊าก

“เออ เข้าทีโว้ย อ้ายหมา สู้มเสียงของเอ็งนี่ไม่เลยเลย อ้ายก้านพระเอกยี้เก้ที่บ้านข้ายังสู้เอ็ง
ไม่ได้ ขออีกหน่อยเถอะวะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปาก โบกมือห้ามลูกเชยของท่าน

“พอโวย ที่นี้เป็นห้องประชุมไม่ใช่โรงยี่เก พยายามตั้งใจฟังฉันพูดให้จบเสียก่อน เลิกประชุมแล้วแคะแหกปากร้องรำทำเพลงยังงี้ก็ตามใจ”

คุณหญิงวาดชูมือขวาขึ้นเหนือศีรษะ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พยักหน้าให้คุณหญิงแล้วพูดนอบน้อม

“เชิญครับ คุณหญิงจะพูดอะไรก็เชิญ”

“อ้อ เปล่านี่คะ มดมันกัดจี้กะเร้ดิฉัน ไม่ใช่ข่มมือขอพูดหรอกคะ ดิฉันไม่ใช่ฝ่ายค้านดิฉันเป็นฝ่ายปัจจนึก ๆ ตลอดกาลค่ะ”

ที่ประชุมหัวเราะกันอีก

“เอา - จะเอาอย่างไรว่ามาเถอะครับ” เสียงหวนพูดขี้ม ๆ “สมาคมของเราจะให้ชื่อว่าสมาคมอะไร”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ มองดูกระดาษโน้ตในมือของท่าน

“เรื่องนี้ข้าพเจ้าคิดอยู่หลายวัน ในที่สุดก็เห็นว่าสมาคมมีดของเราควรจะให้ชื่อว่า สมาคมช่างเผือกงาดำ”

บรรดาสมาชิกสะอึกโหยง เจ้าตัวกิมไซหัวเราะงอหาย

“ไม่ถูกเถียว เจ้าคุณ ช่างเผือกมั่งต้องงาขาว ไม่ใช่งาดำ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ถอนหายใจเฮือกใหญ่ มองดูเจ้าตัวกิมไซอย่างเคือง ๆ

“เจ้าตัวค่านชะเรื้อยเชียว”

เจ้าตัวหัวเราะ

“ม่างเป่งถ่ายน่อ ค้างไปยั้งเงง เถียวอ้วก็ลงมติ ถ้าไม่มีใครค้างมั่งก็ไม่ถูกธรรมเนียม”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มออกมาได้

“อ้วจะอธิบายให้ฟัง ช่างเผือกน่ะเป็นช่างที่ทำได้ยาก และเป็นที่ยูู้กันว่าช่างเผือกน่ะงามของมันจะต้องขาว ส่วนช่างเผือกงาดำไม่เคยปรากฏ ฉะนั้น เราจึงถือว่า ช่างเผือกงาดำเป็นมงคลของเรา คือหาได้ยากที่สุด”

เสียงหวนพูดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นเอาช่างเผือกงาเขียวไม่ดีหรือครับ”

นิกรยกศอกกระทู้กิมหวน

“ช่างห้าอะไรกันวะงาเขียว”

“อ้าว ก็ช่างมันไม่ได้แปรงฟันนะชีวะ เชอไปได้”

“ผมรู้สึกว่ามันเกินความจริงไปกระมังครับ เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เพราะไม่เคยปรากฏมีในโลกว่าช่างเผือกนั้นงามของมันมีสีดำ ง่า ขอโทษ ผมอยากจะขอเปลี่ยนชื่อใหม่ ยังงี้ดีไหม”

“เปลี่ยนยังงี้ครับ”

“เปลี่ยนเป็นว่า สมาคมช้างดำแดง เอาทั้งช้างทั้งม้าเลย มันจะได้หนักแล้ว”

ดร.ดิเรกหัวเราะงอหาย

“ถ้าหากว่าเราตั้งสมาคมช้างดำแดงละก็อ ผมคิดว่าแทนที่เราจะช่วยให้ประชาชนกินดี อยู่ดี ประชาชนจะต้องย้ายไปตามกันทีเดียว เอาชื่ออย่างคุณพ่อเสนอดีแล้วครับ ช้างเผือกงาดำเหมาะแล้ว งาม — พูดยังช้างเผือกงาดำทำให้ผมต้องนึกถึงมหาราชองค์หนึ่ง พระองค์คือจันทรมหาราชซึ่ง.....”

นวลล่อพูดชัดขึ้น

“เอาไว้เล่าหลังจากเลิกประชุมแล้วดีกว่านะคะ เพราะเรื่องของท่านมหาราชของคุณ หมอนะมันยืดยาวมาก เสียเวลาคนอื่นเขา”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทรวดตัวนั่งเปิดแฟ้มเอกสารขึ้น หยิบเอกสาร

2 – 3 แผ่นขึ้นมา

“สมาคมช้างเผือกงาดำแห่งประเทศไทย เป็นสมาคมนอกกฎหมายที่ไม่ได้รับการเห็นชอบจากรัฐบาล และไม่ได้จดทะเบียน วัตถุประสงค์ของสมาคมนี้ก็คือ จะช่วยลดการครองชีพของประชาชนให้พ้นความทุกข์ยาก จากการฉวยโอกาสของพ่อค้าหน้าเลือดทั้งหลาย ท่านผู้ใดไม่เห็นชอบในวัตถุประสงค์ของเราโปรดยกมือขึ้น”

อาลัยยกมือขวาขึ้นทันที

“ท่านประธานครับ”

“เออ ว่าไงหลานชาย”

“อัยกรมันกระซิบบอกผมว่า ประธานกรรมการหัวมันแผล็บขอรับ”

นิกรยกกำปั้นทุบหลังเลียหงวนดั่งปลัก

“นี่แน่ะ เห็นเป็นเพื่อนฝูงกันอุตสาห์กระซิบบอกคนทะเล้งพูดออกมาได้”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกมือชี้หน้านายจอมทะเล้ง

“อัยกร เลิกประชุมแล้วชกกะเข้าตัวต่อตัว”

สมาชิกของสมาคมช้างเผือกงาดำหัวเราะครืน คุณหญิงวาดกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ด้วยเสียงหัวเราะ

“อธิบายต่อไปเถอะคะ เจ้าคุณคะ อัยกรมันเป็นเด็กถือสาอะไรคะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เม้มปากแน่น นิ่งอึ้งไปสักครู่ก็กล่าวขึ้น

“สมาชิกของสมาคมนี้ จะประกอบขึ้นจากพวกเราที่นั่งประชุมอยู่ที่นี่เอง ซึ่งตัวของข้าพเจ้า จะดำรงตำแหน่งเป็นประธานกรรมการของสมาคม เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาด เจ้าสัวกิมไซ เป็นกรรมการ เจ้าคุณวิจิตร ๆ เป็นนายกของสมาคม นายเชย พัชราภรณ์ เป็นอุปนายก ค็อกเตอร์ดิเรกเป็นเลขานุการกรรมการ นอกนั้นเป็นสมาชิกผู้ริเริ่มก่อการ สมาคมช้างเผือกงาดำ จะเริ่มงานปราบปรามพวกพ่อค้าหน้าเลือดโดยเร็วที่สุด ดังข้าพเจ้าจะได้เสนอรายละเอียดในการประชุมครั้งต่อไป”

นายเชยยิ้มแก้มแทบแตก

“เออ คราวนี้ถ้าผมถ้ามันจะมีทางคอร์ปชั่นเช่นกับเขาบ้างละ ลงได้เป็นอุปนายก ก็ไม่ใช่
เลว สมัยนี้ ถ้าลงได้ตำแหน่งใหญ่ ๆ ปีเดียวเท่านั้น เห็นหน้าเห็นหลังเลย”

ท่านผู้ใหญ่หัวเราะหึ ๆ ไปตามกัน

“วันนี้ประชุมกันพอหอมปากหอมคอเถอะครับ” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ ผมสงสารอาแป๊ะเต็ม
ทนแล้ว นั่งหาวหาวอ ๆ เพราะเลยเวลาสูบฝิ่นมาตั้งชั่วโมง เราจะเอาอย่างไรกันพวกผม 4 คนโอ.เค. ซิกาเรต
ไม่ซัดซ่อง”

เจ้าสัวกิมไซยิ้มแหง ๆ

“ผมก็มายชักซ่อง ช้างลำม้าแดงถ่ายทั้งนั้น แะะ แะะ ผงต้องลาก่องทุก ๆ คง มั่งจะลงแดง
ตายห่าเลี้ยว อยากรสูบฝิ่นเต็มทง” พูดจบเจ้าสัวกิมไซก็รีบลุกขึ้นยกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่แล้วรีบผลุนผลันเดิน
ออกไปจากห้องประชุม

เป็นอันว่า การประชุมครั้งแรกของสมาคมช่างเผือกงาดำได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ทุกคนลุก
ขึ้นแยกย้ายกันออกไปจากห้อง ลุงเซยรีบเข้ามาหาดิเรกอย่างประจบประแจง

“อ้ายหมา เอ็งว่าเอ็งจะช่วยข้า อย่าลืมนา”

“คุณลุงให้แกช่วยอะไรระหมอ”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“คุณลุงแกจะฉีดนี้โอ”

“อ้าว” นิกกร้องลั่น “แกแล้วยังซุกซนอีกหรือครับ คุณลุง”

นายเซยทำหน้าซอบกล

“ข้ามันเสียเพราะเพื่อน นายท้ายเรือมันชวนข้าไปเที่ยวปากน้ำโพ อ้ายข้ามันไม่ใช่พระอิฐ
พระปูนไวย เข้าไปคู่อัยปะหน้อยเดียวเกิดพิตจัดขึ้นมา ข้าก็เลยไปหากพวกอิหนูทางหลังโรงหนัง เอ้อเฮอ
ต่อมา 3 วันเท่านั้น ครบเครื่องเลยอ้ายหมาเอ๊ย ล่อยาหม้อเข้าไปตั้ง 2 หม้อก็ไม่หาย ดิเรกมันบอกข้าว่า
บวก 24”

ดิเรกสะอื้นโหยง

“บวก 4 ครับคุณลุง ไม่ใช่ 24”

“เออ นั่นแหละ อย่าไปพูดให้เมีย ๆ พวกเอ็งรู้เขียวนา ขายหน้ามันตายห่า มันจะว่าข้าหัว
หงอกแล้ว ไม่เจียมตัว แต่ของพรรคนี้ระเสีย トラบไตที่ผู้ชายเรายังเป่าจี้เก้าฟุ้ง เรื่องอ้ายพันอย่างว่ามันก็อด
ไม่ได้”

4 สหายหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน พาลุงเซยตรงไปยังห้องทดลองวิทยาศาสตร์ของดร. ดิเรก

ในที่สุด สมาคมช่างเผือกงาดำ ก็ได้จัดตั้งขึ้นเรียบร้อย โดยความร่วมมือของคณะ
พรรค 4 สหายของเรานั้นเอง

สถานที่ของสมาคมคือบ้าน “พัชรารณ” สมาคมนี้เป็นสมาคมเถื่อนผิดกฎหมาย คือไม่ได้
จดทะเบียน และดำเนินงานเช่นเดียวกับพวกโจร 500 ทั้งหลาย

งานชิ้นแรกของสมาคมก็คือ ส่งจดหมายไปตามห้างร้านต่าง ๆ ทั่วกรุงเทพฯ ฯ ต่อไปนี้คือ
สำเนาจดหมายของช่างเผือกงาดำที่ส่งไปทั่วทุกมุมเมือง ทำความขบขันให้แก่บรรดาพ่อค้าพาณิชย์ทั้งหลาย
ยิ่งขึ้น

สำนักงานช่างเผือกงาดำ

14 มกราคม พ.ศ. 2489

คำนี้บ

ในฐานะที่ท่านเป็นพ่อค้าคนหนึ่ง สมาคมช่างเผือกงาดำขอวิงวอนท่าน โปรดอย่า
ดำเนินการค้าแบบซูดเลือดซูดเนื้อประชาชน การขายแพงโดยไม่มีเหตุผล การกักตุนสินค้าไว้หลังร้าน
ยอมทำให้ประชาชนทั้งเดือนทั้งร้อน

ดังนั้น สมาคมจะขอบคุณมาก ถ้าท่านจำหน่ายสินค้าของท่านด้วยการเอากำไรแต่
พอควร แต่ถ้าท่านไม่ปฏิบัติตามคำขอของเราแล้วไซ้ ท่านก็จะต้องได้รับภัยอันตรายจากเราทันที
สมาคมจะจัดการกับท่านในขั้นรุนแรงที่สุด

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ช่างเผือกงาดำ

ประทับตราช่างอมยิ้มมาเป็นสำคัญ

ดร.ดิเรก ฌรงศ์ฤทธิ โกรธจนตัวสั่นเมื่อได้อ่านหนังสือพิมพ์พบข่าวที่ดูถูกดูหมิ่นสมาคม
ช่างเผือกงาดำ

นายแพทย์หนุ่มผลุนผลันออกมาจากห้องทดลองวิทยาศาสตร์ ถือหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นวิ่ง
ปูลุง ๆ เข้ามาในห้องโถง แล้วเขาก็ได้พบพล นิกร กิมหงวน เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ คุณหญิงวาด และเจ้าแห้ว
กำลังนั่งสนทนากันอยู่อย่างเงียบ ๆ

“เฮ้” ดร.ดิเรกร้องลั่น ใบหน้าแดงก่ำเพราะความโกรธ ยกหนังสือพิมพ์ฟาดลงบนฝ่ามือ
ข้างซ้ายของเขา “เรา — ช้างดำงาเผือกถูกทำทายเป็นพระนางองค์เดียว”

ทุกคนมองดูหน้าดร.ดิเรกเป็นตาเดียว นิกรยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

“พูดเสียให้ถูกไว้ยี่ ช้างเผือกงาดำ ไม่ใช่ช้างดำงาเผือก ใครจะดูถูกเรา”

ดร.ดิเรก เดินเข้ามาทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้νωมตัวหนึ่ง ส่งหนังสือพิมพ์ให้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ

พ่อตาของเขา

“อ่านดู คุณพ่อ นายกิมเหลียงพ่อค้าใหญ่ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์อย่างลอบคมทีเดียว”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ก้มหน้าลงมองดูเจ้าแห้วซึ่งนั่งขัดสมาธิตัวสั้นพับ ๆ เหมือนเจ้าเข้า

“เป็นอะไรวะ อ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วอมยิ้ม

“รับประทานโมโหครับ ฮึม — รับประทานดูถูกกันอย่างนี้ เรื่องมันต้องรับประทานเช่นกัน”

ท่านเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยกหนังสือพิมพ์ฟาดลงกลางกบาลเจ้าแห้วดังโพละ

“ยังไม่ทันจะรู้เรื่องเลย โมโหเสียแล้ว”

เสี่ยหงวนกระซอกหนังสือพิมพ์มาจากมือเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“มา — ผมอ่านให้ฟัง คุณอา” แล้วอาเสี่ยก็ถือหนังสือพิมพ์ออก อ่านตั้งแต่พาดหัว โปรรยหัว

และรายละเอียด

“นายกิมเหลียงทำช้างเผือกงาดำ อาเสี่ยใหญ่แห่งร้านขายทองยี่หื้อ โตะล้ม ลั้งลูกน้องเตรียม
รับมือสมาคมลับที่ใช้นามอย่างอูตริว่าช้างเผือกงาดำ หลังจากพ่อค้าทั้งหลายในพระนคร และธนบุรี ได้รับ
โน้ตีสจากชาวคณะช้างเผือกงาดำ ตามข่าวที่เราได้เสนอท่านแล้ว ผู้แทนของเราได้มีโอกาสพบกับนาย
กิมเหลียง มหาเศรษฐีหนุ่ม เจ้าของร้านทองที่ภัตตาคารแห่งหนึ่งเมื่อคืนวานนี้ ผู้แทนของเราได้ลองถามว่า อา
เสี่ยรู้สักอย่างไรในจดหมายของช้างเผือกงาดำ ชายหนุ่มลูกจีนหัวเราะอย่างขบขัน และกล่าวกับเราว่า เขาเชื่อ
ว่าเจ้าของจดหมายที่ลงนามว่า ช้างเผือกงาดำคงจะเป็นคนไข้ของโรงพยาบาลโรคจิตมากกว่า อย่งไรก็ตาม
เพื่อความไม่ประมาท นายกิมเหลียงได้แจกจ่ายอาวุธปืน ไม้พลอง สามง่าม ตะกรงาเดียว ให้กับลูกน้องของ
เขาแล้ว เพื่อเตรียมรับมือกับพวกสมาคมลับช้างเผือกงาดำ ถ้าหากว่ามีจริง

ตอนสุดท้าย นายกิมเหลียงได้ขอให้เราช่วยประกาศว่า พ่อค้าทั้งหลายไม่ควรจะสนใจกับคำ
ขู่นี้ เขาเองจะปราบพวกช้างเผือกงาดำให้ราบคาบ เราจะได้ติดตามเสนอข่าวเคลื่อนไหวของพวกช้างเผือก
งาดำต่อไป

ในด้านตำรวจ พวกนายตำรวจชั้นอัศวินทั้งหลายต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ช้างเผือกงาดำ ไม่ก่อให้เกิดความสนใจอะไรเลย อย่างไรก็ตาม พ่อค้าเป็นส่วนมากเชื่อว่า สมาคมลับภายใต้นาม ช้างเผือกงาดำต้องมีจริง สินค้าในตลาดขณะนี้ปรากฏว่า ส่วนมากได้ลดราคาลงแล้ว”

อ่านจบ ใบหน้าของเสี่ยหงวนก็เปลี่ยนแปลงเป็นบึ้งตึง เขาหันมาถามนิกรเบา ๆ

“เอายังไงดี พวกเรา”

นิกรทำปากเบะ นิ่งคิดสักครู่ก็พยักหน้ากับเจ้าแห้ว

“อ้ายแห้ว จัดการยืมทั้งนายกิมเหล็งเสี่ยวันนี้แหละ ไป — ไปเดี๋ยวนี้ ร้านขายทองยี่หื้อ โตะ ส้มอยู่ถนนเขาวราช ทางตึก 7 ชั้น”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานผมไม่กล้าครับ กลัวติดตะราง”

นิกรทำคายน

“ขี้ตลาดอย่างนี้ ไม่น่าเป็นสมาชิกช้างเผือกงาดำเลย เอ — เราจะทำยังไงดีวะ พล”

นายพัชราภรณ์หัวเราะหึ ๆ

“เมื่อเขาทำทนายเรา เราก็ควรไปพบกับเขาในคืนวันนี้ ใช้วิธีบุกเข้าไปในบ้าน และ ปล้นเงียบ”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็นฟ้องด้วย

“เออ — เจ้าที ได้เงินมาเท่าไร เอามาแจกจ่ายพวกคนจนให้หมด ส่วนนายกิมเหล็งเราก็ฆ่า มันเสีย ถ้าเราทำได้สำเร็จ พวกพ่อค้าหน้าเลือดทั้งหลาย ก็จะต้องเกรงกลัวพวกเรา”

คุณหญิงวาดพูดขึ้นบ้าง

“พ่อหงวน รู้จักนายกิมเหล็งหรือเปล่า”

อาเสี่ยวว่า “รู้จักตัวเขาครับ เพื่อนคนหนึ่งเขาเคยชี้ให้ผมดู นายกิมเหล็งเป็นชายกลางคน รูปร่างสันทัด อายุไม่เกิน 45 ขวบ ทำทางกฎหมายมาก ผมรู้ด้วยว่าบ้านอยู่บางกะปิ”

ดร.ดิเรกคิดมือแป๊ะ

“ออไรน์ เราต้องจัดการกับมันในคืนวันนี้ พลโว้ย แก่ต้องเป็นหัวหน้าพาคณะพรรค ช้างเผือกงาดำ เข้าบุกบ้านนายกิมเหล็ง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ค้อนควับ

“เจ้าพลเป็นหัวหน้าได้เรอะ มันต้องพ่อชีวะ”

พลหัวเราะก๊าก

“ผมกำลังจะคัดค้านดิเรกทีเดียวนะ คุณอาเป็นผู้ริเริ่มสมาคมช่างเผือกงาดำ ตำแหน่งหัวหน้าจะต้องเป็นคุณอา ไม่ใช่ผม หรือคนอื่น”

เสี่ยวหงวนพูดเสริมขึ้น

“ให้คุณอาเป็นหัวหน้าก็ดีแล้ว ถ้าพลาดพลั้งถูก โปлицจับเราเป็นลูกน้องจะได้ติดตะรายน้อยหน่อย”

ท่านเจ้าคุณสะคั้ง โหยง เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนิก ฯ แล้วกล่าวว่า

“เจ้าคุณจะเอาใครไปบ้าง ในการที่จะปล้นบ้านนายกิมเหล็งในคืนวันนี้ สำหรับผมกับคุณหญิงขอตัวทีนะ แก่แล้ว วิ่งหนิตำรวจไม่ไหว”

คุณหญิงว่า “ดิฉันนะ วิ่งหนิตำรวจก็พอจะวิ่งไหว แต่ตำรวจเดี๋ยวนี้มีปืนกล ทั้งที่อมสัน สะเตนคาไบน์ เสี่ยวสะคือเหลือเกินคะ ดิฉันจะรอฟังข่าวพวกเราอยู่ที่บ้าน ขอให้สวัสดีมีชัยนะคะ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ ยิ้มเป็น

“ขอบคุณครับ ผมจะจัดการกับนายกิมเหล็งให้เรียบร้อย ประเดี๋ยวผมจะออกสืบสวนหาบ้านนายกิมเหล็งทางบางกะปิ เราจำเป็นจะต้องวางแผนการให้เรียบร้อย อยู่ ๆ ซีนบุกเข้าไปปล้นเราก็ถูกยิงหมายท้อง เราจะต้องทำแผนที่ทางหนีทีไล่ สืบดูให้รู้แน่ๆ ในบ้านนั้น มีคนกี่คน มีปืนกี่กระบอก ห้องเจ้าทรัพย์อยู่ห้องไหน ถ้าหากว่าเราได้คนในบ้านเป็นสายละก็อหวนเลย”

เจ้าแห้วคลานเข้ามาขมมือเขียนหน้าแข็งเจ้าคุณปัจจนิก ฯ หัวหน้าช่างเผือกงาดำ แล้วพูดเสียงอ้อมแอ้ม

“ง่า — รับประทาน กระผมขออาสาสมัครไปด้วยคนนะครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“แน่นอน ข้าต้องเอาเอ็งไปด้วย เพราะเอ็งเป็นสมาชิกของคณะช่างเผือกงาดำ — เอ๊ย งาดำคนหนึ่ง”

พลก่อกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ อย่างเป็นทางการ

“คุณอาครับ สมาคมช่างเผือกงาดำยังไม่เคยออกปฏิบัติการเลย เราควรจะปรึกษาหารือกันเสียก่อนว่าเราจะแต่งกายอย่างไรในการบุกบ้านนายกิมเหล็งในคืนวันนี้”

ดร.ดิเรกเห็นพ้องด้วย

“ออไรน์ ออไรน์ โจรที่ดีจะต้องมีเครื่องแบบรัดกุมจะได้สง่าผ่าเผยเป็นที่เกรงกลัวแก่เจ้าทรัพย์ เพราะถ้าหากว่าเป็นคนร้ายในเครื่องแบบ ก็ย่อมหมายความว่า เป็นคนร้ายที่มีอิทธิพล ง่า — ที่ประเทศอินเดียมีโจรก็คนหนึ่ง ซึ่งเป็นโจรที่ใหญ่ยิ่ง ใช้นามว่าช่างดำงาดำ”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ อมยิ้ม

“พอแล้ว ไม่ต้องเล่าต่อ เรามาปรึกษากันในเรื่องเครื่องแบบของพวกเราดีกว่า”

คุณหญิงวาดชมมือขาขึ้นเหนือศีรษะ แต่แล้วก็รีบยกมือซ้ายปิดจี้กะแธ้ของท่านไว้เมื่อคิดได้ว่า ท่านสวมเสื้อแขนกว้างเกินไป แลเห็นกลุ่มไหมสีดำใต้จี้กะแธ้ของท่าน

“เจ้าคุณคะ เรื่องเครื่องแต่งตัว ดิฉันเป็นผู้หญิงยอมเข้าใจดี”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ มองคุณรยายอดรักของท่านด้วยความหมั่นไส้

“เออ ไหนลองว่ามาซิคุณหญิง จะให้แต่งยังไง”

คุณหญิงหัวเราะ

“นุ่งกางเกงสีดำสิคะ สวมเสื้อจี๊ดแขนยาวสีดำแบบเสื้อโอบ แต่สวมหัวโขนที่ทำเป็นหัวช้าง หัวโขนกระดาษมีขาขดมเถไป อันหนึ่งในราว 4 – 5 บาทเท่านั้น แต่งอย่างนี้ก็จะสง่าผ่าเผย สมกับเป็นช้างเผือกงาค้า”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ กลืนน้ำลายเอือก

“ก็เข้าทีดีเหมือนกัน แต่ผมเกรงว่า เมื่อสวมหัวช้างเข้าไปแล้วมันจะอึดอัดหายใจไม่ออก”

“อู๊ย ออกสิคะ เจาะรูไว้ให้อากาศเข้า เจาะลูกนัยน์ตาไว้มองอะไรต่ออะไร”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“เข้าทีครับ คุณอา สวมหัวช้างแล้วใคร ๆ ก็จำหน้าเราไม่ได้ โดยเฉพาะคุณพ่อถ้าไม่สวมหัวโขน เจ้าทรัพย์ต้องจำได้แน่นอน เป็นมันแสบออกอย่างนี้ อยู่ตั้งกิโลกี่มองเห็น”

เจ้าคุณปัจจนิก ฯ มองคุณนายจอมทะเล้นอย่างเคือง ๆ

“เดี๋ยวถีบเปรี้ยวเข้าไปให้เลย ทำไมแกจะต้องวกมาพูดถึงเรื่องกบฏของฉันทด้วย”

นิกรหัวเราะอย่างขบขัน หันมาทางนายพัชราภรณ์

“ว่ายังไงไว้ยพล ตกกลงแต่งเครื่องแบบตามนี้ละ จะได้รับจัดหาไว้สำหรับออกทำงานในคืนวันนี้”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้น ก่อนที่นายพัชราภรณ์จะพูดว่าอะไร

“เอา — ตกกลง ฮี ฮี ดีเหมือนกันไว้ย พวกเราทุกคนล้วนแต่เป็นเศรษฐี แต่ก็ยังอยากเป็นโจร ผิดนักก็ลองติดตะรางดูบ้าง อยู่นอกคุกมานานแล้ว ย้ายเข้าไปอยู่ในคุกก็คงครีมีดี จะได้เห็นสภาพความเป็นไปภายในคุก เห็นเขาพูดกันว่า เดี่ยวนี้นักโทษในตะรางอยู่ดีกินดีกว่าคนข้างนอกเสียอีก ได้นอนเตียงสปริง มีวิทยุฟัง ดื่นเข้ากินกาแฟหมูแฮมไขดาว กลางวันกินชาลาเปาขนมจีบ ตอนบ่ายกินอาหารว่าง ตอนเย็นกินโต๊ะจีน หรือยังไ้จะกร”

นิกรทำหน้าที่

“ไม่รู้เรอะ กันไม่เคยติดตะรางนี่หว่า”

ความเงิบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าแห้วสบตากับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ ก็ยกมือไหว้แล้วยิ้มแหย ๆ

“รับประทานกระผมออกความเห็นสักนิดได้ไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“เฮ้ ว่ามา แกเป็นสมาชิกข้างเผือกงาคำนหนึ่ง แกก็มีสิทธิ์ที่จะออกความเห็นได้”

เจ้าแห้วหัวเราะ

“รับประทานเครื่องแบบตามที่คุณหญิงท่านกรุณาออกแบบให้ รับประทานเข้าที่มากทีเดียวครับ แต่ว่ารับประทานกระผมเห็นว่า สำหรับใต้เท้าซึ่งเป็นหัวหน้า รับประทานควรจะต้องกายให้ผิดแปลกกว่าลูกน้อง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ขมวดคิ้วย่น

“เออ จริง จริงของเอ็ง ข้าควรจะมีอะไรเป็นเครื่องหมายพิเศษให้สะกดตาหน่อยใช่ไหมล่ะ พวกเราจะได้รู้ว่าใครเป็นหัวหน้า เพราะเวลาสวมหัวข้างเข้าไปแล้วมันก็เหมือน ๆ กัน มองไม่รู้ว่าใครเป็นใคร”

กิมหงวนกลั่นหัวเราะแทบแย้

“สำหรับผมจำคุณอาได้แน่ อ้วนเตี้ยพุงพลุ้ยออกอย่างนี้”

เจ้าแห้วให้ความเห็นต่อไป

“รับประทานกระผมคิดว่า ใต้เท้าควรจะใช้ผ้าสีเหลืองใหญ่ ๆ ผูกคอสัก 1 ผืน”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำปากจู๋

“นี่มีจะให้กูเป็นลูกเสี่ยยังงั้นเระะ ซ่างเผือกงาคำไว้อย่างนี้ มันต้องมีอะไร ๆ ที่เป็นสัญลักษณ์ของซ่าง”

กิมหงวนพูดเสริมขึ้นอย่างหน้าตาเฉย

“เอายังงี้ดีกว่าครับ คุณอาต้องชี้ซ่างพาพวกเราเข้าไปปล้นนายกิมเหล็ง”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อดหัวเราะไม่ได้

“มันไม่ไกลหลวมมากไปหรือ อ้ายหลานชาย ถ้าเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ชี้ซ่างละก้อ พอออกจากบ้านเด็ก ๆ มันก็วิ่งตามกันเป็นเกลียว เลยไม่ต้องปล้นกัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นคุณพรรค 4 สหายก็เลยปรึกษาหารือกันในเรื่องที่จะบุกบ้านนายกิมเหล็งเศรษฐีใหญ่ในคืนวันนี้ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดสนับสนุนเต็มที่

คืนวันนั้นเอง

ในราว 22.00 น.เศษ เก่งคำคั้นหนึ่งเล่นฝ่าความมืดมาตามถนนสายกรุงเทพ ๆ สมุทรปราการอย่างรวดเร็ว และเมื่อเลยซอยพร้อมพงษ์ไปไม่กี่มากน้อย เก่งคำคั้นนี้ก็เลี้ยวซ้ายเข้าซอย ๆ หนึ่ง ซ่างเผือกงาคำเปิดจากการปล้นแล้ว รถเก่งคำคั้นใหญ่แล่นมาหยุดภายใต้ร่มเงาของต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง ดาวโจรทั้ง 6 พากันก้าวลงมาจากรถอย่างฉับพลัน ทุกคนแต่งกายแบบชุดดำ คาคัดเข็มขัดกระสุนปืนพก มีซองปืนห้อยทอกแท่งอยู่คนละ 2 ซอง ที่ศีรษะสวมหัวโขนเป็นรูปศีรษะซ่าง และงาช้างที่ยื่นออกมานั้นทาสีดำ

ขุนโจร และหลวงโจรต่างยืนจับกลุ่มปรึกษากัน ทอดสายตามองเข้าไปในบ้านใหญ่
แห่งหนึ่ง ซึ่งแลเห็นแสงไฟส่องสว่างจ้ารากับกลางวันแสดงว่าเจ้าของบ้านยังไม่หลับนอน

นิกรถอดหัวช้างออกจากศีรษะ และถอนหายใจเฮือกใหญ่

“เฮ้อ ยังกะอยู่ในถ้ำ หายใจลำบากเหลือเกิน เหมือนสี่กีเหม็น”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ จู๋ปาก

“เฮ้ย ถอดหน้าออกทำไม เดียวคนจำหน้าได้”

นิกรชักฉิว

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ที่นี่มันมืด ใครจะมาจำหน้าผมได้”

ท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ วางท่าทางให้ฝั่งผายให้สมกับที่ดำรงตำแหน่งเป็นนายโจรช้างเผือก
งาดำ ท่านยกมือขึ้นทำสะพานมองดูสมุนโจรทั้ง 5 คน แล้วพูดขึ้นอย่างเป็นทางการด้วยเสียงแผ่วเบา

“ช้างเผือกงาดำทุกคนฟังทางนี้”

กิมหงวนพูดชัดขึ้นทันที

“เดี๋ยว เดียวก่อนครับ งามหลุดหายไปข้างหนึ่งแล้ว แห้วไวไฟไฟเดินทางอยู่ในกระเป๋าก
ไม่โชรี เปิดส่องดูซิ ตายท่า หลุดไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ช้างไม่มีงามันก็จะกลายเป็นตัวสมเสร็จ หรือหมูไป”

เจ้าแห้วเปิดไฟไฟเดินทางดวงเล็กขึ้น ทุกคนช่วยกันหางวงช้างให้กิมหงวน พลก้มลงเก็บ
ขึ้นมาส่งให้เพื่อเกลอของเขา

“เฮ้อ คิดเสียให้ดี แกนี้รุ่มร่ามเหลือเกิน”

ดร.ดิเรกหัวเราะก๊าก

“เฮ้ย งามางาช้างชีไวไฟ ทำไมคิดคว่ำลงละ แหม — มองดูคล้าย ๆ แมวน้ำ”

เมื่อกิมหงวนคิดงาเรียบร้อยแล้ว เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็กล่าวต่อไป

“ฟังทางนี้ ช้างเผือกงาดำทุกคน อย่าลืมนว่าการปล้นนายกิมเหล็ง เราจะต้องพยายามใช้วิธี
ปล้นเงียบ ถ้าไม่จำเป็นแล้วอย่าใช้ปืนเป็นอันขาด เข้าใจ”

กิมหงวนพยักหน้า

“ไม่ต้องสั่งหรอกครับ การยิงคนตายนะ อย่างน้อยก็คิด 20 ปี ถึงแม้ว่าจะมีความจำเป็น
อย่างไรผมก็ไม่ยิงใคร นอกจากจะยิงตัวของผมเองถ้าหากว่าถูกโปลิศล้อม”

พลมมองเห็นร่างอันตะกุ่ม ๆ ของคน 3 คนเดินตรงเข้ามา ก็รีบบอกเจ้าคุณปัจ
จนิก ๆ

“คุณอาครับ มีคนเดินมาโน่น”

เจ้าคุณสะคั้งโหยง กระซากปิ่นพอกออกมาจากช่องปิ่นมองตามสายตาพล ร่างของคนทั้ง 3
คือเจ้าพนักงานตำรวจในเครื่องแบบซึ่งเป็นเจ้าของท้องที่ และออกตรวจเหตุร้ายในเวลาค่ำคืนอันเป็นหน้าที่
ของเขา ตำรวจมีปืนกลมือ และปืนเล็กยาวเป็นอาวุธ คนที่สะพายปืนกลมือมียศเป็นสิบตำรวจโท

เสียงตำรวจคุยกันลั่นได้ยินถนัด

“ให้คืนตายเถอะวะ” ตำรวจคนหนึ่งสบถสาบานลั่น “กันไม่ได้ยิงคนมา 3 วันแล้ว
กลุ่มใจเหลือเกิน คินนี่ขอให้พบพวกปล้น หรือพวกนักจี้ทีเดอะ พ่อจะใส่ด้วยที่มสนันให้ตัวพรุณไปเลย”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ และสี่สหายเย้นวาบไปหมดทั้งตัว เจ้าแห้วทำหน้าดอกล่อกขยับจะวิ่งหนี
แต่พลคว่ำแขนไว้

“จะหนีไปไหน อ้ายแห้ว มาด้วยกันก็ต้องตายด้วยกันชีวะ”

“อ้อย รับประทานเปิดเถอะครับ เดินใกล้เราเข้ามาทุกทีแล้ว รับประทานเดี๋ยวกี้เกิดวิสามัญ
ฆาตกรรม 6 ศพ แย่ทีเดียว”

ดร.ดิเรกหันมาทางนิกร

“อ้ายกร แกคนเดียวเท่านั้นที่จะแก้ความคับขันที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าให้หลุดไปได้ ทำยังไงดี
ไว้วช่วยคิดหน่อยซี”

นิกรพยักหน้าหงิก ๆ

“ทำใจดี ๆ ไว้ และทุกคนทำตามคำสั่งกัน เอ้า — ร้องเพลงร่ำวงแล้วเดินผ่านบ้านนาย
กิมเหล็ง”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กลืนน้ำลายเอือก

“ทำไมต้องร้องเพลงร่ำวงด้วยล่ะ”

“ว้า” นิกรเอ็ดตะโร “ผมบอกให้ร้องก็ร้องซีครับ จะต้องซักไซ้เอาตะหวักตะบวยอะไร
ประเดี๋ยวตำรวจก็รวบไปเท่านั้น เอ้า — ร้อง หนึ่ง สอง สาม”

เสียงเพลงร่ำวงดังขึ้นทันที

“บ้านใกล้บ้านไกล สวอะไรอย่างนี้

ตัวพี่มาตกหลุมรัก เอ๊วว่า ตัวพี่มาตกหลุมรัก

หัวอกพี่จะหักเสียแล้วมาลี”

โจรทั้ง 6 คนพากันเดินร้องเพลงร่ำวงตรงมาทางบ้านนายกิมเหล็ง ซึ่งมีนิกรเดินนำหน้า
และยกมือรำป้อ พวกโจรสมัครเล่นเดินผ่านหน้าเจ้าพนักงานตำรวจกองตรวจก็ช่วยกันแหกปากร้องจนเสบ
คอหอย ตำรวจทั้ง 3 คนยืนมองอย่างง ๆ เมื่อแลเห็นนิกรสายสะโพกแบบฮาไว โปลิศก็หัวเราะลั่น

“เอ — บ้านไหนเขามีร่ำวงครับหมี” พลตำรวจร่างเล็กถาม ส.ต.ท. ผู้บังคับบัญชาของเขา
ส.ต.ท. แจ่งหัวเราะหึ ๆ

“เห็นจะเป็นบ้านเจ้าใหญ่ นายโตแถวนี้แหละ เออ — เข้าที่ไว้ว แต่งเป็นข้างชะด้วย คนที่
เดินนำหน้าแถวไม่เลยเลย”

พลตำรวจอีกคนหนึ่งร้องขึ้นดัง ๆ

“หุม ! พวกโจรกระมังครับ คาคเข้มชัดปืนพกด้วย”

ส.ต.ท. แฉ่งจู้ยปาก

“อย่าสวดสังเขตเลยวะ อ้ายผัน โจรนะมันไม่เดินแหกปากร้องเพลงเล่นยังงี้หรือค ปืนที่แก็เห็นนะมันเป็นปืนเก้ เชื้อกันเถอะน่าผัน สิบตำรวจโทแฉ่ง ไม่ยอมให้คนร้ายตบตาเล่นหรือค สุภาพบุรุษทั้ง 6 คนนี้ คงเพิ่งกลับมาจากงานกินเลี้ยงที่ไหนก็ได้ ไปเถอะพวกเราไปดักยิงพวกนักจี้เล่น ในซอยตรงข้ามนี้ ดึกว่า คีนนี้กันตั้งใจจะยิงคนสัก 2 – 3 ศพ แล้วค่อยกลับโรงพัก”

ตำรวจทั้ง 3 คนพากันเดินไปจากที่นั่น พวกโจรช่างเผือกงาดำเดินเลยเข้าไปเกือบสุดซอย เสี่ยงร้องเพลงราวงเบาทุกที แล้วก็เจียบกริบ

พวกโจรหยุดยืนรวมกลุ่มกัน ถอดหัวซ้างที่สวมศีรษะออกมาถือ แล้วมองคูหน้ากันด้วยความหัวนกลัวแถมขบขัน พล พัชรภรณ์ยกมือตบปานิกรเบา ๆ

“เก่งมาก อ้ายกร แกสามารถหาทางออกให้พวกเราดีที่สุด ถ้าไม่ได้อุบายของแก ตำรวจก็คงจะรวบพวกเราไปหมดแล้ว”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“ปัญญาอยู่กับตัวกลัวอะไรวะ ธรรมดาตำรวจนะ ถ้าหากว่าเขาจะจับใครก็หมายความว่า ผู้ นั้นแสดงกิริยาเป็นพิรุณสงสัย เราเดินร้องเพลงครึกครื้นกันอย่างนี้ เขาก็ต้องนึกว่า ถ้าเราไม่บ้า เราก็เมา”

กิมหงวนอมยิ้ม พุดกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“ปานนี้ตำรวจคงเดินออกไปถึงถนนใหญ่แล้ว ว่ายัง ใจครับคุณอา จะให้พวกผมทำยังไงต่อไป”

ดร.ดิเรกกล่าวขึ้นบ้าง

“ฝรั่งคิดว่า ถ้ามันลำบากนักละก็อ พวกเราอย่าปลิ้นเขาเลยครับ กลับบ้านกันดีกว่า”

ท่านเจ้าคุณโบกมือ

“ไม่ได้ ๆ ๆ ช่างเผือกงาดำเมื่อจ้างนกแล้วก็ต้องยิง ม่ายยังงั้นเสียเหลี่ยม เอาไว้ย สวมหัวซ้างเข้า เตรียมตัวเข้าปลิ้นบ้านนายกิมเหล็งเดี๋ยวนี้แหละ”

พวกช่างต่างสวมหัวซ้างตามเดิม ต่อจากนั้นเจ้าคุณปัจจนิก ๆ หัวหน้าสมาคมช่างเผือกงาดำ ก็พา 4 สหายกับเจ้าแห้วเดินย้อนกลับมาทางหน้าบ้านนายกิมเหล็ง เริ่มต้นเปิดฉากโจรกรรม

ใน 5 นาทีนั่นเอง พวกโจร 500 รวม 6 คนก็เข้ามาปรากฏตัวในอาณาเขตบ้านอันกว้างใหญ่ของนายกิมเหล็ง พ่อค้าทองคนสำคัญที่พระนางองอาจให้สัมภษณ์หนังสือพิมพ์ดูถูกสมาคมช่างเผือกงาดำ

ขณะที่พวกโจรยื่นปรีภษาหาหรือกันช่างเรือดันไม้ ชุน โจรนิกรรู้สึกคันจุมกยิบ ๆ ส่งเสียงจามออกมาเต็มแรง เหมือนกับอยู่ที่บ้านของเขาเอง

“ฮาด — อะเฮีย !”

“ตายห่า” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อุทานเสียงกระซิบ “เสือกจามออกมาได้ อ้ายปรต เร็ว — หมอบลงก่อนพวกเรา แอบอยู่แถวนี้แหละ”

ก่อนที่พวกโจรจะมีการเคลื่อนไหวอย่างไรต่อไป สุนัขพันธุ์ฝรั่งตัวหนึ่งก็เห่ากระโชกขึ้น
“ฮัง ! ฮัง ๆ ! ฮัง !”

ทุกคนยกตัวขึ้น ขวัญแขวน สุนัขพันธุ์อัลเซเชียนตัวเบือเริ่มตัวหนึ่งแผ่นแผ่ลิ้นลงมาจากรหลังตึก
ส่งเสียงเห่าขรม และวิ่งเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหาย

เสี่ยหงวนรื้อยบอกกล่าวขึ้น

“เปิดไวย ตัวใครก็ตัวใคร จีนอยู่ถูกหมาฟัดตายห่าแน่”

ดร.ดิเรกยกมือเขย่าแขนนิกร

“อ้ายกร ทำยังไงดีไวย ฝรั่งจนปัญญาแล้ว”

นายจอมทะเล้น โบกมือห้ามคณะพรรคพวกของเขา

“ขึ้นเฉย ๆ อย่างนี้ เมื่อมันเข้ามาถึงจวนตัวเรา เราต้องรีบนั่งของ ๆ ยกมือไหว้มันคนละที”

นายแพทย์หนุ่มทำท่าเหมือนกับจะร้องไห้

“นี่กันถึงกับต้องไหว้หมาเซียวอะ อู๋ — มันบุกเข้ามาแล้ว จำเป็นอย่างไรรถึงจะต้องไหว้
มัน ฝรั่งอยากรู้เหตุผล”

นิกรชักฉิว

“จีนอธิบายเหตุผล พอตีมันก็ดลุกกระเดือกทะเล หามันก็เหมือนคนที่ชอบเบ่ง ข่มคน
โน้น ชูคนนี้ ถ้าเรานบนอบกราบไหว้ยกยอปอปั้นมัน มันก็ชอบเราไม่ทำอันตรายเรา เฮ้ย ๆ มันประจัญบาน
เราแน่ ๆ คราวนี้วิ่งแน่เข้ามาเลย เตรียมตัว หนึ่ง, สอง, สาม นั่งของ ๆ”

อัลเซเชียน วิ่งเข้ามาหาคณะพรรค 4 สหาย ทั้ง 6 คนรีบทรุดตัวนั่งตามคำสั่งของนิกร เจ้า
สุนัขตัวใหญ่ห้ามล้อพรีด

“ไหว้ — ไหว้มันไวย พวกเรา” นิกรร้องบอก

เหมือนกับคำสั่งของแม่ทัพ พวกโจรซ้างเผือกงาดำต่างยกมือไหว้หมาอย่างเคารพนบนอบ
โดยเฉพาะเจ้าแก้วถึงกับลงทูลกราบด้วยความเกรงกลัว

กิริยาที่ดูร้ายของหมาฝรั่ง เปลี่ยนเป็นอ่อนโยนแถมประหลาดใจ สัตยชาติของมันเป็นหมา
ไม่เคยมีใครยกย่องให้เกียรติมากมายอย่างนี้ เมื่อได้รับการไหว้ มันก็รู้สึกหยิ่งผยองปลาบปลื้มใจ เริ่มต้น
กระดิกหางเล็กน้อยร้องครางอืดแสดงไม่ตรีจิตทันที

นิกรถอนหายใจโล่งอก หันมายิ้มกับพ่อตาของเขา

“เชื่อหรือยังครับ คุณพ่อ วิธีทำให้หมาดุเชื่องเป็นแมวก็คือ นั่งลงไหว้มันเสีย”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ กลืนน้ำลายคิด ๆ กันหลายครั้ง

“อือ — ชอบกลโว้ย” แล้วท่านก็ยกมือขวาออกไปตบศีรษะเจ้าอัลเซเซียนเบา ๆ พลง
กระเดาะปาก

“โธ่ ! แง่ง ๆ !”

“อู๋” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ร้องเสียงหลง รีบหัดมือหลบเขี้ยวหมาอย่างหวุดหวิด “แหม — ถือ
หัวด้วยอ้ายเปรต จับหัวเล่นหน่อยเดียวเท่านั้นจะกัด”

เสี่ยหงวนว่า “หมามันก็เหมือนกับคนแหละครับ อย่างเราใครมาจับหัวเราเราก็ไม่ชอบ”

นิกรหัวเราะ

“แน่นอน ไม่ถึงกับจับลูกปลาหรือก เพียงแต่พุดถึงกบาลเรา เราก็คือเป็นฟินเป็นไฟแล้ว”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ทำปากหุบหิมิตำนิกรในใจ ความเจียบเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าอัลเซเซียน
ซุกหัวเข้ามาหาพล กระดิกหางร้องหงิง ๆ ไม่มีที่ท่าดูร้ายแม้แต่นิดเดียว นายพัชราภรณ์ตบศีรษะมันเบา ๆ
และดึงตัวมันเข้ามาถอด

“น่ารักมาก” พลพุดยิ้ม ๆ “โง่ไปอยู่กับข้าไหมล่ะ”

“ไม่ไปละจะนาย กลัวนายให้ฉันกินน้ำข้าวต่างซูป”

ดร.ดิเรกยกมือตบลงบนศีรษะหัวข้างของนายจอมทะเล้น

“อ้ายเวร เป็นคนไม่ชอบอยากเป็นหมา”

กิมหงวนพุดขึ้นด้วยเสียงค่อนข้างดัง

“นี่จะมานั่งเล่นกับหมาหรือมาปล้นเขาโว้ย”

พลทำตาเขียว

“คันแหกปากตะโกนขึ้นมาได้”

เสี่ยหงวนหัวเราะ ส่งเสียงดังขึ้นกว่าเก่า

“คนอย่างกัน กลัวแล้วไม่ทำ ทำแล้วไม่กลัว” แล้วเขาก็เปลี่ยนสายตามาที่เจ้าคุณปัจจนิก ๆ
“ว่าไงครับ ผมอยากปล้นเต็มพืดแล้ว ผมจะปล้นครั้งนี้เป็นครั้งแรก และครั้งสุดท้าย”

เจ้าแห้วพุดเสริมขึ้น

“รับประทานปล้นก็ปล้นเถอะครับ รับประทานยุกก็จกจกนคันไปหมดทั่วตัวแล้ว”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“ทำใจเย็น ๆ ไว้เถอะนำ ถึงยังงี้ก็ได้ปล้นแน”

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้

“รับประทานขออนุญาตถอดหัวข้างออกได้ไหมครับ ร้อนหน้าเหลือเกิน”

กิมหงวนตวาดแว๊ด

“ถอดไม่ได้ ถอดหัวข้างออกแก่ก็ต้องกลายเป็นขุนช้าง”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยกกำปั้นเหวี่ยงหลังเสี่ยหงวนดังต๊อบ แล้วออกคำสั่งอย่างเด็ดขาด

“ข้างเผือกงาคำลุกขึ้น โวย เตรียมตัวปล้น”

โจรทั้ง 6 คนต่างลุกขึ้นตามคำสั่ง เจ้าหมาอัลเซเซียนกลายเป็นพรรคพวกโจรแล้ว มันตะกุกตะกาศคนโน้นคนนี้ตลอดเวลา เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เดินนำหน้าพาสมนข้างเผือกงาคำมาที่ตึกใหญ่ ทันใดนั้นเอง เจ้าอัลเซเซียนก็ทำหูต๋องเห่ากระโซกขึ้น 2 – 3 ครั้ง

คนใช้ของนายกิมเหล็งคนหนึ่งเพิ่งกลับมาจากเที่ยว เจ้าอัลเซเซียนเกรงว่า ชายคนใช้จะแลเห็นพวกโจรเข้าก็เห่า และไล่กัด เจ้าหมอนั้นแปลกใจยิ่งนักที่อัลเซเซียนก็แสดงตนเป็นปรปักษ์กับเขาทั้ง ๆ ที่เขาเป็นผู้ให้อาหารมันกินแทบทุกวัน ชายร่างใหญ่ร้องดวาคลัน อัลเซเซียนก็ยังคงวิ่งรี่เข้ามา ในที่สุด ด้วยความรักตัวกลัวน้องหว่า คนใช้ของนายกิมเหล็งก็รีบวิ่งจู่ดหลบหนีภัยจากเจ้าอัลเซเซียน

พวกโจรมั้ย้มแจ่มใสไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ สั่งให้พลกับดร.ดิเรกอ้อมไปทางหลังตึก ให้เจ้าแห้วคอยดูต้นทางข้างล่าง ทานกับนิกร และเสี่ยวหงวนจะบุกขึ้นทางหน้าตึก เมื่อนัดหมายกันเป็นที่เข้าใจกันดีแล้ว พวกโจรข้างเผือกงาคำก็เริ่มปฏิบัติการปล้นตามแผนการของเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

เสียงวิทยุบนตึกชั้นบนกำลังบรรเลงเพลงลีลาศจากสถานีต่างประเทศแห่งหนึ่ง นายกิมเหล็งเศรษฐีใหญ่ นั่งเงินอยู่ในห้องอย่างสนุกสนาน บนเตียงนอนของเขามีธนบัตรใบละร้อยบาทมากมายกองหลายแสนบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้เขาจะนำไปฝากธนาคารในวันพรุ่งนี้

นายกิมเหล็งฮัมเพลงเบา ๆ แสดงความสบายใจ ชีวิตของเขาเต็มไปด้วยความสมบูรณ์พูนสุข นั่งอยู่บนกองเงินกองทอง เขาร่ำรวยจนกระทั่งจำไม่ได้ว่าเขามีเงินอยู่ในธนาคารเท่าใด

ขณะที่นายกิมเหล็งกำลังนับเงินอย่างเพลิน ๆ หญิงสาวเจ้าของร่างสูงโปร่งสะคราญตาคนหนึ่งก็เดินเข้ามาในห้อง ใบหน้าของหล่อนงามแจ่ม นัยน์ตาแจ่มใสเหมือนเอาประกายพริ้วมาใส่ไว้ที่ลูกนัยน์ตาข้างละดวง พวงแก้มอ้มเอิบ ริมฝีปากจิ้มลิ้ม หล่อนคือเฉลาลักษณ์ธิดาสุดสาวคนเดียวของนายกิมเหล็งนั่นเอง เป็นคู่หมั้นของนายตำรวจอัศวินคนหนึ่ง

เฉลาลักษณ์ธิดาร่าเริงแจ่มใสเหมือนผีเสื้อในฤดูฝน ไม่เคยรู้ถึงความทุกข์ หรือความยากจนนั่นคืออะไร หล่อนใช้เงินฟุ่มเฟือยราวกับว่าหล่อนพิมพ์ธนบัตรได้เอง

หล่อนหยุดมองดูคุณพ่อของหล่อนซึ่งกำลังก้มหน้าก้มตานับเงินอยู่ และหันหลังให้หล่อน เฉลาลักษณ์ธิดายิ้มเล็กน้อย ค่อย ๆ เดินจกปลายเท้าอย่างเข้ามาขึ้นข้างหลังนายกิมเหล็ง ยกนิ้วชี้นิ้วกลางขวาลงที่ลีซ้างคุณพ่อ

“ยกมือขึ้น ส่งเงินมาดี ๆ”

นายกิมเหล็งหัวเราะ

“อย่าหน้อยเลยว้า โจรนะเสียงมันไม่หวานจ้อยยังงี้หรือ”

เฉลาลักษณ์ธิดาหัวเราะ แกล้งตัดเสียงหัว ๆ

“บอกให้ส่งเงินมา เอ — อยากตายเรอะ เราคือนายโจรข้างเผือกงาคำ”

นายกิมเหล็งหัวเราะ หันมายกมือตบศีรษะหล่อนด้วยความรัก และเอ็นดู

“ยังไม่นอนหรือลูก”

“ยังคะ คุณพ่อคะ พรุ่งนี้หนูจะไปเที่ยวเชียงใหม่สัก 2 วันนะคะ เพื่อนเขาซื้อตั๋วเรือบินไว้ให้แล้ว”

กิมเหล็งไม่เคยเข้าใจลูกสาวของเขาเลย

“แกจะไปเชียงใหม่ ไปยังไงกันวะ 2 วัน”

“ก็หนูไปเครื่องบินนี่คะ”

“เออ ไปทำอะไร”

เธอลักษณะแบมือขวาเหมือนกับเด็กขอสงค้ำพ่อ

“ขอเงินหนูใช้บ้างซีคะ สักสองหมื่นก็พอ”

นายกิมเหล็งทำหน้าที่ชอบกล

“ไปเชียงใหม่ 2 วัน แกจะใช้เงินตั้งสองหมื่นเชียวนี่ บา — ไม่ได้การละลูก แกชักจะฟุ่มเฟือยใหญ่แล้ว เมื่อเดือนก่อนแกใช้ส่วนตัวถึงแสนกว่า”

เธอลักษณะทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“คุณพ่อนี้แหละซีเห็นยาวไม่เข้าเรื่อง เพื่อนของหนูที่จะไปเชียงใหม่ด้วยกันเขาเป็นลูกเศรษฐี เขาบอกหนูว่า เขาจะเอาเงินไปคนละหมื่นบาท หนูเป็นลูกเสียใหญ่ก็ต้องเอาไปสองหมื่นซีคะ”

นายกิมเหล็งหัวเราะ

“แกจะเอาเงินไปใช้จ่ายในการเที่ยว หรือไปซื้อฝิ่นเอามาขาย”

“ก็เอาไปเที่ยวนะซีคะ”

กิมเหล็งสั้นสิริชะซ่า ๆ หยิบธนบัตรใบละร้อย 2 ใบส่งให้ลูกสาวสุดสาวทของเขา

“เอ้า เอาไป แกนี่มันช่างมีความสุขเสียจริง ๆ นะ”

“ก็ยังงั้นนะซีคะ หนูเป็นลูกเศรษฐี หนูก็ต้องมีความสุข คุณพ่ออยากทำให้หนูเกิดมาทำไมล่ะ”

“พ่อไม่ได้ตั้งใจให้มันเกิดนี่หว่า”

เธอลักษณะกราบลงบนตักพ่อ เก็บธนบัตรรวม 20,000 บาทไว้ในกระเป๋าเสื้อนอน แล้วกราบลงบนบ่านายกิมเหล็ง

“ขอบคุณนะคะ คุณพ่อใจดีใจดี แหม — ยังไงถ้าคุณพ่อตายละก็ หนูร้องไห้แม่เขี้ยว อย่าเพิ่งตายนะคะ”

นายกิมเหล็งทำหน้าที่ชอบกล

“ไป — ไป ไปกลับไปนอนเสียที ไม่เห็นจะคิดทำอะไร นอกจากเที่ยว”

เธอลักษณะลุกขึ้นยืน

“หนูจะต้องทำอะไรคะ สาวสังคมอย่างหนูมีหน้าที่ไปวัดเซฟตามสถานที่ต่าง ๆ เท่านั้น หนูไปนอนละคะ อ้อ — คุณพ่อคะ ขอแถมอีกสัก 3,000 เอะคะ จากลับจากเชียงใหม่หนูจะซื้อแหยมมาฝากเพื่อน ๆ”

นายกิมเหล็งกลืนน้ำลายเอือก หยิบธนบัตรใบละร้อยบาทขยำหนึ่งส่งให้ลูกสาวของเขา เฉลาลักษณ์ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เดินร้องเพลงออกไปจากห้องนอนของท่านบิดา

เศรษฐีใหญ่นั่งนับเงินของเขาต่อไป แสงไฟฟ้าในห้องส่องสว่างจ้า ธนบัตรใบละร้อยบาท วางกองรองซ้อนกันหลายปึก ปึกละหมื่นบาท

ช่างเผือกงาดำปรากฏตัวขึ้นแล้วรวม 2 คน คือนิกรกับเสี่ยหงวนนั่งเอง ขุนโจรทั้ง 2 ถือปืนพกเดินย่องเข้ามาในห้องหยุดยืนข้างหลังนายกิมเหล็ง แล้วนิกรก็ปราดเข้ามาทรวดตัวนั่งบนเตียงยก รีวอลเวอร์ 9 มม. จี้มบลงที่บันเอวเศรษฐีใหญ่

“ยกมือขึ้น”

นายกิมเหล็งหัวเราะ

“เอ — ลูกคนนี่มันยังงั้นนี่หว่า บอกให้ไปนอนเกือบ 2 ยามแล้วรู้ไหม”

นิกรยื่นหน้าเข้ามาใกล้นายกิมเหล็ง จนกระทั่งวงข้างเปลมออกมาข้างหน้านายกิมเหล็ง

“ในนามแห่งช่างเผือกงาดำ เราได้มาพบท่านตามคำท้าตายแล้ว”

เศรษฐีใหญ่หัวเราะก๊าก ยกมือตบศีรษะนิกรก่อนข้างแรง

“แกนี่มันแก่นแก้วเหลือเกิน เฉลาลักษณ์ ไปเอาหัวช่างที่ไหนมาใส่ สะ สะ แกคิดหรือว่าคนอย่างพ่อจะกลัวยายพวกฉิบหายนั้น ออย่ามากระเซ้าพ่อเลยวะ เออเนาะ ทำเสียงได้คล้ายผู้ชาย เก่ง เก่งมาก”

กิมหงวนปราดเข้ามายืนหน้าเตียงนายกิมเหล็ง

“เฮ้ย — มองคู่นี้ซิ”

กิมเหล็งเงยหน้าขึ้นมองคูาสีเสื้อทันที ทันใดนั้นเอง เขาก็นั่งตกตะลึงพริ้งเพริด ใบหน้าซีดเผือด เต็มไปด้วยความประหวั่นพรั่นใจ ก่อนที่นายกิมเหล็งจะเคลื่อนไหว หรือพูดอะไร ช่างเผือกงาดำอีก 4 ตัวก็พากันเข้ามาในห้องอย่างองอาจฝั่งผายราวกับว่าบ้านนี้เป็นบ้านของตนเอง

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เดินเข้ามาเผชิญหน้าเศรษฐีใหญ่แล้วพูดอย่างเยาะเย้ย

“ยังไง คุณกิมเหล็ง คุณคงจำได้ดีสินะว่า คุณ ได้ให้สัมภาษณ์กับผู้แทนหนังสือพิมพ์ถูกคูหมื่นพวกเรา ท้าทายพวกเราอย่างตระนองอาจ บัดนี้ ช่างเผือกงาดำได้มาพบคุณแล้ว”

นายกิมเหล็งตัวสั่นงันงก เอื้อมมือเขี่ยนิกร โดยคิดว่าเป็นคนใช้ของเขา

“เฮ้ย — หยิบ — หยิบขาดมให้ข้าที อ้อย กูตายเน”

นิกรหัวเราะ ยกมือผลักหน้าอกนายกิมเหล็ง ปากกาหมึกซึมที่กระเป๋าสีเสื้อเจ้าทรัพย์ติดมือนิกรมาด้วย

“คูหน้าเสียดก่อนคุณ ผมช่างเผือกงาดำ ไม่ใช่คนใช้ของคุณ”

นายกิมเหล็งสะดุ้งเฮือก หัวใจของเขาแทบจะหยุดเต้นทำงาน ปีนพลงในมือของพวกเขา โจรต่าง
จ้องมาที่หน้าอกเขา

“เฮ้” คร.ดิเรกคำราม “ถ้ายังต้องการมีชีวิตอยู่ต่อไป ยูต้องนั่งเฉย ๆ อย่าส่งเสียงร้อง และ
อย่าขัดขืนพวกเราเข้าใจไหม”

กิมหงวนตวาดแว๊ด

“อย่ากระตุกกระตัก ห้ามหายใจ”

“โธ่ นายจ๋า” นายกิมเหล็งวิงวอนเสียงสั่นเครือ “ไม่ให้ฉันหายใจ ฉันก็ตายนะซี”

นิกรหัวเราะ

“หายใจได้ แต่ห้ามหายใจทางอื่นนอกจากทางจมูก” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแห้ว “จัดแจง
รวบเงินทั้งหมดนี้เก็บไว้ในกระเป๋าเอกสารใบนั้น เร็ว — อย่าชักช้า”

เจ้าแห้วเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ หยิบกระเป๋าเอกสารของนายกิมเหล็งขึ้นมา แล้วเดินมา
ที่เตียงนอนของเจ้าทรัพย์ ค่ำปีกธนบัตรรวบรวมใส่กระเป๋าเอกสาร นายกิมเหล็งมองดูด้วยความเสียดยิ่ง

“เอาไปเถอะพ่อมหาจำเริญ ข้าของเงินทองของฉันอยากได้ก็ขนเอาไป ขอไว้แต่ชีวิตฉัน
กับลูกสาวของฉันเท่านั้น”

พลลืมนตาโพลง

“อ้อ คุณมีลูกสาวด้วยหรือครับ”

นายกิมเหล็งพยักหน้า

“จ๊ะ เป็นลูกคนเดียวของฉัน พวกนายอย่าทำให้ลูกสาวของฉันตกอกตกใจเลย แกเป็นคน
ขวัญอ่อน แล้วในห้องของแกก็ไม่มีข้าวของอันมีค่าอะไรนอกจากเครื่องตกแต่งห้อง”

นายพัชราภรณ์กล่าวกับเจ้าคุณปิ้งจึก ๆ

“คุณอาครับ ในเซฟนั้นคงมีเงิน และเครื่องเพชรอยู่มาก บังคับเอาคุณแจเซฟมาจากนาย
กิมเหล็งซีครับ แล้วก็ช่วยกันเก็บกวาดข้าวของในเซฟให้หมด ผมจะออกไปสังเกตการณ์ข้างนอก”

พูดจบพลก็เดินออกไปจากห้องนอนของเจ้าทรัพย์ ปล่อยให้เพื่อนเกลอของเขากับเจ้า
คุณปิ้งจึก ๆ และเจ้าแห้วจัดการกับเจ้าทรัพย์ต่อไป

ในเวลาเดียวกันนี้เอง เฉลาลักษณ์ธิดาสุดสาวทของนายกิมเหล็งกำลังนั่งทาครีมอยู่ที่หน้า
กระจกแต่งตัวภายในห้องส่วนตัวของหล่อน พวกคนใช้ชายหญิงในบ้านหลับนอนกันแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใด
เลยที่ทราบว่พวกเขาโจรซ่างเผือกงาดำกำลังเปิดฉากทำการโจรกรรม

ขุนโจรรูปหล่อย่องเข้ามาในห้องนอนของเฉลาลักษณ์ ค่อย ๆ เดินจรดปลายเท้าเข้ามาหยุด
ยืนข้างหลังหล่อน เฉลาลักษณ์แลเห็นซ่างเผือกงาดำในกระจกก็สะดุ้งเล็กน้อย แต่แล้วหล่อนก็หัวเราะเข้าใจ
ว่านายกิมเหล็งปลอมแปลงตัวเป็นซ่างเผือกงาดำเข้ามาล่อหล่อน

“ยกมือขึ้น” พลแก๊งพูดเสียงดู ๆ คงป็นพอกอย่างคล่องแคล่ว และนึกชมไบหน้าอันสวย
สดงดงามของแม่สาวตั้งคมผู้นี้

เงาลักษณ์ชูมือทั้งสองขึ้นอย่างขบขัน

“กลัวแล้วละ แหม — น่ากลัวเหลือเกิน” แล้วหล่อนก็ลุกขึ้นหมุนตัวมาทางเขา กระโดดเข้า
มากอดคอนายพัชรภรณ์ “อย่ามาหลอกหนูเลย หนูรู้หรือว่าคุณพ่อ แหม — ไปเอาเครื่องแต่งตัวที่ไหนมา
คะ คุณพ่อแต่งยังงี้เหมือนกับพวกโจรจริง ๆ”

นายพัชรภรณ์ถอดหัวข้างออก แล้วเขาก็ก้มลงจูบเงาลักษณ์อย่างหนักหน่วง คราวนี้หญิง
สาวก็ตระหนกตกใจ ร้องขึ้นสุดเสียง คึ่นรจนหลุดจากวงแขนของพล อ้ายเสีอรูปหล่อรีบก้มตัวลงหยิบหัว
ข้างขึ้นมาสวมศีรษะตามเดิม แต่อารามรีบร้อน ด้านหน้าของหัวข้างจึงกลับไปอยู่ข้างหลัง ทำให้พลยื่นเชอ
มองไม่เห็นอะไร

เงาลักษณ์วิ่งเข้ามาข้างชอกตู้ คว้าไม้กวาดดอกหญ้าปราดเข้ามา เงือขึ้นสุดแขนฟาดลง
กลางกบาลพลดัง ป๊อก หัวข้างบุบบู่บี้ อ้ายเสีอรูปหล่อรีบถอดหัวข้างออก สวมใหม่ให้ถูกต้อง แล้วเขาก็ยกมือ
ชี้หน้าหล่อน

“น้องสาว เธอบังอาจตีกบาลนายโจรข้างเผือกงาค้าด้วยไม้กวาด ฉันจะต้องจับเอาตัวหล่อน
ไปเป็นเมียฉัน”

เงาลักษณ์ถอยหลังกรูด

“อย่านะ อย่าเข้ามานะ อ้ายบ้า แกรู้ไหมว่าฉันเป็นคู่หมั้นของนายตำรวจอัศวิน”

พลหัวเราะหึ ๆ เขาไม่มีเจตนาอะไรนอกจากกระเซ้าหล่อนให้ตกใจเล่น ข้าของของหล่อน
เขาก็ไม่ต้องการ

“อ้อ คู่รักเธอเป็นอัศวิน ฉันก็เป็นจอมโจรชั้นอัศวินดาวโจรเหมือนกัน อ้อ — เธอสวยมาก
มานี่ซิ มาให้ฉันจูบอีกทีเถอะ อย่าร้องนะ ยิงตายห้าเลย มานี่”

เงาลักษณ์ออกสั่นขวัญแขวน

“โธ้ย — ฉันกลัวแล้ว ดี้ก็ช่วยด้วย”

“อ้าว ๆ อยากรอดตายเถอะ อย่าร้องนะ”

เสียงสุนัขเห่าขรม ในนาที่นั่นเองดี้ก็สุนัขอัลเซเชียนที่ปราดเข้ามาในห้องเพื่อช่วยเหลือ
นายสาวของมัน แต่แล้วแทนที่มันจะเห่า หรือกัดอ้ายเสีอรูปหล่อ เจ้าดี้ก็กลับกระดิกหางให้เขา ตรงเข้ามา
ตะเกียกตะกายเขาเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นมิตร

“เห็นไหมคุณ หมามาของคุณมันเคยเป็นเพื่อนเก่าแก่กับผม มันไม่ทำผมหรือครับ เคยกิน
เคยเที่ยวมาด้วยกันตั้งแต่เป็นนักเรียน มานี่ ผมบอกให้คุณมานี่เข้าใจไหม อยากรอดหรือบอกให้มานี่”

เงาลักษณ์มีท่าทำเหมือนกับจะเป็นลม

“ก็แกจะจูบฉัน.....”

ช่างอมยิ้ม

“เป็นอะไรไปครับ คุณจะไต่บันทึกลงไปในประวัติศาสตร์ของชีวิตคุณว่า ครั้งหนึ่งคุณถูกนายโจรช่างเผือกงาดำจับคุณ เข้ามา — เข้ามาให้ผมจับดี ๆ ม่ายยังงั้นผมยิงตายนะ หนึ่ง — สอง”

แม่สาวสังคมร้องไห้ เขยิบเข้ามาหาเขา

“สงสารฉันเถอะ ถ้าจะจับฉันละก็ดับไฟเสียก่อน โนน — สวิทซ์ไฟอยู่นั่น”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“ทำไมต้องดับไฟล่ะครับ”

“ฉันขายน้้า ฉันไม่เคยให้ใครจับ แม่แต่จะเป็นคู่หมั้นของฉันก็ตาม”

นายพัชราภรณ์ถอยหลังมาที่ผนังตึก จัดแจงปิดประตูใส่กลอน เอื้อมมือปิดสวิทซ์ไฟภายในห้องมืดคือเหมือนอยู่ในถ้ำ เฉลาลักษณะเกรงกลัวเขาเหลือที่จะกล่าว

ขุนโจรช่างเผือกงาดำ เดินเข้ามาหาเฉลาลักษณะ คิ่งร่างอันแน่นน้อยเข้ามาสวมกอด แล้วถอดหัวช่างออกมาโยนทิ้ง

“บอกผมหน่อย คุณชื่ออะไร”

“เฉลาลักษณะจ๊ะ อย่า — อย่าทำฉันเลย สงสารฉันเถอะ จะต้องการข้าวของเงินทองก็ขืนเอาไป ฉันอนุญาต”

พลว่า “พวกเราได้เงินจากบิดาของคุณเพียงพอแล้ว สำหรับคุณ ผมต้องการจับคุณสัก

3 ครั้ง”

หล่อนถอนหายใจหนัก ๆ

“รับรองกับฉันก่อนซิว่า เธอจะไม่กระทำการอื่นนอกจากจับฉันอย่างเดียว”

นายพัชราภรณ์รับคำ

“ครับ ด้วยเกียรติยศของคนที่ไม่มีเกียรติ ตกลงนะครับ ให้ผมจับคุณสามที”

“จ๊ะ อย่าจับให้นานนักนะ ฉันไม่เคย เดี่ยวฉันจะช็อคตาย”

พลหัวเราะ ยกมือเชยคางหล่อนขึ้น แล้วก้มลงจูบริมฝีปากของหล่อนอย่างหนักหน่วง เฉลาลักษณะตื่นเล็กน้อย แต่แล้วหล่อนก็เกิดสปีสซึ่ม ยกมือทั้งสองโอบรอบคอเขา

ทันใดนั้นเอง มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“เฉลา — เฉลาลักษณะ เปิดประตูซิลูก เกิดเรื่องแล้ว”

พลคลายมือที่กอดหล่อนออก กระทบกับหล่อนเบา ๆ

“คุณพ่อคุณมาเรียก”

“คะ แอบซึคะ เข้าไปแอบใต้เตียงเถอะคะ ดิฉันจะพูดกับท่านเอง”

พลวิ่งมาที่หน้าต่าง มองลงมาข้างล่าง เขาแลเห็นพวกโจรช่างเผือกงาดำกำลังล่าถอยอย่างมีระเบียบเรียบร้อย

“คุณเฉลา ผมลาละครับ วันหลังค่อยพบกันใหม่ พรรถพวกผมเขาไปกันแล้ว ผมหลงทาง หน้าต่างนี้แหละครับ”

หล่อนวิ่งเข้ามาเกาะแขนเขา

“อย่าเพิ่งไปซิคะ คุณเพิ่งจู่ฉันได้ทีเดียวเท่านั้น เข้าไปแอบใต้เตียงเถอะคะ ดิฉันจะออกไปรับหน้าคุณพ่อ”

พลี่ยมเป็น ก้มลงหยิบหัวซ้างแล้วกลานเข้าไปใต้เตียงนอนของหล่อน ซึ่งเป็นเตียงสปริงขนาด 4 ฟุต เสียงเกาะประตูห้องดังขึ้นอีก นายกิมเหล็งร้องตะโกนเรียกธิดาของเขา

“เฉลา — เปิดประตูสิลูก”

เฉลาลัษณ์เดินมาที่ประตูห้อง เปิดสวิทช์ไฟแล้วถอดกลอนเปิดประตูออก นายกิมเหล็งพรวดพราดเข้ามาในห้องด้วยใบหน้าซีดเผือด

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะ คุณพ่อ” หล่อนแก้มถาม และยกหลังมือชี้ตาต่างว่าเพิ่งตื่นนอน กิมเหล็งพูดกับลูกสาวของเขาอย่างละล้าละลัก

“พ่อถูกปล้น โอ๊ย — เงินตั้ง 4 แสนมันเอาไปหมดแล้ว”

เฉลาลัษณ์แก้มทำเป็นตกใจ

“คุณพ่อถูกปล้น”

“อือ — อ้ายโจร 500 ซ้างเผือกงาดำมันปล้นพ่อ มันบุกเข้าไปในห้องพ่อตั้ง 5 — 6 คน เอาปืนจู่พ่อ กวาดเอาเงินที่อยู่บนเตียงไปหมด และเงินกับเครื่องเพชรในตู้เซฟมันก็เอาไป”

“ตายละ คุณพ่อไม่ควรไปทำทนายเขาในหนังสือพิมพ์นี่คะ แล้วคุณพ่อจะทำยังไง”

“พ่อจะไปแจ้งความที่โรงพักเดี๋ยวนี้ อย่าเพิ่งนอนนะลูก นั่งอยู่ในห้องนี้แหละ ปิดประตูใส่กลอนเสีย แล้วอย่าเพิ่งให้พวกคนใช้ของเราไม่รู้เรื่องนี้ จนกว่าตำรวจเขาจะมาสืบสวน พ่อเชื่อว่า เท่าที่พวกโจรซ้างเผือกงาดำบุกเข้ามาในบ้านเราอย่างง่ายดายนี่ มันจะต้องอาศัยคนในบ้านเป็นสายอย่างแน่นอน”

เฉลาลัษณ์ยกมือจับแขนนายกิมเหล็งไว้

“คุณพ่อคะ อย่าไปแจ้งความเลยคะ”

“หา ? เจ้าพุดยังงี้ เงินของพ่อตั้งหลายแสน”

เฉลาลัษณ์ยิ้มเล็กน้อย

“แต่ชีวิตของคุณพ่อย่อมมีค่ากว่า ถ้าคุณพ่อไปแจ้งความให้ตำรวจยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้องกับพวกโจรซ้างเผือกงาดำมันก็จะโกรธแค้นคุณพ่อ ส่งพรรถพวกของมันมาฆ่าคุณพ่อเสีย เท่าที่คุณพ่อถูกปล้นในครั้งนี่ ก็เพราะคุณพ่อปากไม่ดี ไปทำทนายมันในหน้าหนังสือพิมพ์”

นายกิมเหล็งขมวดคิ้วขึ้น

“หมายความว่าพ่อปากเสีย”

“ก็ยังงั้นนะซิคะ ทีหน้าที่หลังก่อนที่คุณพ่อจะว่าใคร ก็ควรจะคิดให้รอบคอบเสียก่อน”

นายกิมเหล็งหน้าจ้อย พักหน้าซ่า ๆ

“จริง จริงอย่างที่แกว่า คนมีเงินอย่างพ่อมักจะพูดมากปากพล่อย นี่จะว่าใครดำใครก็สาว ออกมาโดยไม่ต้องคิด เอ — ถ้ายังงั้นพ่อไม่ไปแจ้งความละ นี่กว่าฟาดเคราะห์”

“คะ ดีแล้ว เสียเงินไปเท่านี้ชนหน้าแข็งคุณพ่อไม่ร่วงหรือคะ ไปนอนเถอะคะ คุณพ่อ”

นายกิมเหล็งมองไปที่เตียงนอน

“เอ เสียงอะไรถูกกักได้เตียง”

เงาลักษณ์รีบแก้ตัวทันที

“นั่งขอคคะ คุณพ่อ มันกำหาหนุ”

นายกิมเหล็งเดินคอตคอกออกไปจากห้องนอนของลูกสาว เงาลักษณ์ตามมาส่งหน้าห้อง จัดแจงปิดประตูใส่กลอนตามเดิม

พลกลานออกมาจากใต้เตียง พอลุกขึ้นยืนก็เผชิญหน้ากับเงาลักษณ์ในระยะใกล้ชิด ต่างคนต่างมองคูหน้ากัน เงาลักษณ์คาดคะเนอะไรไม่ผิด ขุนโจรคนนี้จะต้องเป็นโจรรูปหล่อช่างพูดช่างจับผู้หญิง

นายพัชราภรณ์ยิ้มให้หล่อน

“คุณเป็นใครคะ” เงาลักษณ์ถามเสียงสั้น ๆ

“ก็นายโจรช่างเฟื่องงาด่านะซีครับ”

“มิได้คะ ดิฉันรู้แล้วว่าคุณเป็นนายโจร แต่ดิฉันต้องการทราบชื่อของคุณ”

พลหัวเราะ

“อย่ารู้เลยครับ คุณจะเรียกผมว่านายจิ้งหรือนายบัวอะไรก็ได้” พูดจบเขาก็ดึงหล่อนเข้ามา กอด “คุณเงลา วาสนาชักนำผมให้มาพบกับคุณ”

หล่อนสะบัดป้องเป็นที

“ดิฉันมีคู่หมั้นแล้ว อย่าทำให้ดิฉันต้องมีราศีกาวเพราะคุณหน่อยเลย คุณจะไปที่ไปซีคะ พรรคพวกของคุณล่าถอยไปแล้ว”

“ไม่ไปละครับ ผมจะจากคุณไปที่ต่อเมื่อใกล้รุ่ง ตะกั้งนี้ผมจะปีนหน้าต่างหนีไปแล้ว แต่คุณแนะนำให้ผมเข้าไปซ่อนใต้เตียง คุณเงลา — ชื่นใจของผม ผม และพวกช่างเฟื่องงาดำไม่ใช่โจรอาชีพหรอกครับ”

หล่อนค่อนเขา

“โจรเมเจอร์ยังงั้นหรือ”

“ครับ ถูกแล้ว เราเป็นโจรเล่นสนุก ๆ ยังงั้นเอง ผมเห็นว่าบ้านเมืองเราทุกวันนี้ เต็มไปด้วยโจรผู้ร้าย ปล้น, จี, ชิงทรัพย์กันกลางวันแสก ๆ แม้แต่บนรถประจำทาง ผมก็เลยตั้งคณะโจรของผมขึ้นบ้าง”

“คุณไม่กลัวตำรวจจับหรือ?”

ยายเสื่อรูปหล่อหัวเราะ

“กลัวเหมือนกัน แต่ตำรวจนะ ไม่มีใครจะมีเวลาปราบปรามโจรผู้ร้ายหรือคุณ อะอะอะก็เตรียมพร้อมคอยปราบพวกจลาจล พวกคิดร้ายรัฐบาล โจรผู้ร้ายก็เลวหากินอย่างสะดวกสบาย คุณเฉลาครับ เงิน และเครื่องเพชรของคุณที่ถูกปล้นไป พรุ่งนี้ผมจะนำมาคืนให้โดยครบถ้วน รับรองว่า จะไม่ขาดจำนวนแม้แต่บาทเดียว”

เฉลาลักษณะทำตาโต

“เป็นความจริงหรือคะ”

“ครับ ขอให้คุณเชื่อผมเถอะว่า พวกโจรข้างเผือกงาดำล้วนแต่เป็นผู้มีเงินทั้งนั้น”

เขาประคองกอดหล่อนเบา ๆ

“อู๋ย อ่าชีคะ อ่ารังแกดิฉัน”

“ไม่ได้รังแกหรือครับ แต่ผมรักคุณ”

นายพัชราภรณ์ยกมือเชยคางหล่อนขึ้น ก็มลงจูบริมฝีปากอันจิมลิ้มของเฉลาลักษณะ หญิงสาวหลับตาพริ้ม ร่างของหล่อนอ่อนระทวยอยู่ในวงแขนของยายเสื่อพัชราภรณ์

“คุณเฉลา.....”

“อา”

“ผมกลับนะครับ ดึกแล้ว”

หล่อนกอดคอเขาแน่น

“ไม่เอาคะ อย่าเพิ่งกลับ คุณทำให้ดิฉันรักคุณเสียแล้ว จูบเฉลาอีกชีคะ อู๋ย — ดิฉันสปีสซั่มไปหมดทั้งตัวแล้ว”

พลก้มลงจูบหล่อนอีก ร่างของคนทั้งสองแนบสนิทแน่นแทบจะเป็นเนื้อเดียวกัน

เวลาผ่านไปตามลำดับ พวกโจรข้างเผือกงาดำรวม **5** คน ต่างนั่งรอคอยพลด้วยความหวังียังอยู่ในรถเก๋งดำคันใหญ่ ซึ่งจอดอยู่ที่ใต้ต้นไม้ห่างจากหน้าบ้านนายกิมเหล็งไม่กี่ก้าว

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ มิกรียากระสับกระส่ายตลอดเวลา

“เอ — เจ้าพลมันไปยังไงโวย ถ้าไม่หนีกลับไปบ้านก่อนก็คงถูกพวกคนใช้ของนายกิมเหล็งบ้อมตายเป็นแน่ อ้ายหงวนแกลองย้อนเข้าไปค้นหาเจ้าพลในเขตบ้านนายกิมเหล็งหน่อยเถอะวะ”

อาเสี่ยสันศิริชะ

“ไม่เอาละครับ ดีไม่ดีคนในบ้านเล่นงานผมแย่”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ จู๋ปากจิกจิก หันมามองคุณนิกรลูกเขยจอมทะเล้นของท่านซึ่งกำลังนั่งหลับ อ้าปากหวนน้ำลายไหลยืด แล้วท่านก็ยกมือเชกบาลนิกรดังโป๊ก

นายจอมทะเล้นสะอึกเฮือก ลืมตาขึ้นมองดูโลก แต่ท่านเจ้าคุณนั่งตีหน้าตายทำไม่รู้ไม่ชี้
นิกรพูดโพล่งออกมาดัง ๆ

“ใครเขกหัวเราขอให้ฉิบหายบรรลัษจักร ตายไปตกรรหมกใหม่แสนกับแสนกลับ
อนันตชาติ อย่าได้พบพระเจ้าอย่าได้ผูกได้เกิด มีชีวิตอยู่ในชาตินี้ ก็ขอให้ยากลำบาก โรคาพยาธิเบียดเบียน
พูนหนัก ตามอด ง่อยเปลี้ยเสียขา”

“เฮ้ย!” ท่านเจ้าคุณร้องตะโกนลั่น “เอ – อ้ายเปรตนี้ดำเป็นไฟแลบเลย เขกหัวโป๊กเดียว
เท่านั้น คำเสียมมากมายกำยกอง”

“แหม – แหงหวย ก.ข. แม่นอย่างงี้ก็อรวรเท่านั้นเอง ผมนึกแล้วไม่คิด อย่างไรเสียมคุณพ่อก็
คงเขกกบาลผม”

“อ้อ – แกเลยแข่ง”

“ครับ ทีหลังจะได้ไม่เขกหัวผมอีก คุณพ่อนะไม่รู้หรือว่า คุณพ่อเขกหัวผมที่ไร ผมเขี้ยว
รดที่นอนทุกที”

เจ้าคุณก้อนควับ

“อย่าพูดน้อยเลยวะ ไม่มีใครเขกหัวแก แกก็เขี้ยวรดที่นอน”

นิกรอมยิ้ม

“ดีก ๆ อากาศมันเย็น ผมก็เกลียดลุกขึ้นครับ เลยเสียบนที่นอน พอรุ่งเช้าอนงค์มันก็เอาผ้าปู
ที่นอนไปซักให้”

ดร.ดิเรกหาวขึ้นดัง ๆ

“เฮ้ย ฝรั่งวงนอนไว้อย่า กลับเถอะครับคุณพ่อ ป่านนี้เจ้าพลไปป้ออยู่ที่บ้านแล้วก็ได้”

ท่านเจ้าคุณหันมาถามกิมหงวน

“ว่าไง อ้ายหงวน กลับเรอะ”

“ครับ กลับก็กลับ คิดถึงเมียเต็มทนแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๑ ยกมือตอบว่าเจ้าแห้วซึ่งนั่งประจำที่คนขับ

“ไป – อ้ายแห้ว กลับบ้าน”

เจ้าแห้วสั่นศีรษะ

“รับประทานผมยังไม่ไปครับ รับประทานผมเป็นหัวหน้าของพวกผม”

ท่านเจ้าคุณชักฉิว

“แล้วเอ็งทำยังไง”

“รับประทานผมก็รอซีครับ จนกว่าผมจะพบคุณพล รับประทานใครอยากกลับก็กลับเถอะ
ครับ” พุดจบเจ้าแห้วก็เปิดประตูลงจากรถอย่างกระพืดกระพืด ทรวดตัวลงนั่งบนกอหญ้า

ดร.ดิเรกเขยิบตัวเข้ามานั่งประจำที่คนขับ ชะโงกหน้าพุดกับเจ้าแห้ว

“เข้าไปละนะแห้ว เอ็งรออยู่ที่นี้ก็แล้วกัน”

แก๊งค์ดำถูกสตาร์ทเครื่องเล่นฝ่าความมืดไปจากที่นั่น พวกโจรข้างเผือกงาคำล่าถอยแล้ว คืบวันนั้นเอง

ในราว 4.00 น.เศษ พล พัชรภรณ์กับเจ้าแห้วก็มาถึงบ้าน “พัชรภรณ์” โดยรถจักรยาน สามล้อคันหนึ่ง เขาบอกเจ้าแห้วว่าเขาถูกตีสลบเหมือดอยู่ในสวนดอกไม้หลังบ้านของกิมเห็ง พอรู้สึกตัว ฟันขึ้นก็โซเซออกมาพอดีพบกับเจ้าแห้ว ซึ่งพลได้ขอบอกขอบใจเจ้าแห้วมากมาย

คณะพรรค 4 สหายนั่งจับกลุ่มอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง ไม่มีใครหลับนอนเพราะความเป็นห่วงนายพัชรภรณ์นั่นเอง เมื่อพลกับเจ้าแห้วมาถึงบ้าน ทุกคนก็ตื่นตื่นดีใจไปตามกัน และ จนกระทั่งทุกวันนี้ไม่มีใครที่จะทราบว่า เฉลลักษ์ณัธิดาสุดสวาทของนายกิมเห็ง ได้สูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างให้กับพล พัชรภรณ์แล้ว

◎ จบบริบูรณ์